

VIATA SI MINUNILE

SFÂNTUL
AMFILOHIE
DE LA POCEAEV

Coperta: Mona Velciov

Traducerea s-a făcut după originalul în limba rusă
Prepodobnîi Amfilohii Poceaevskii, Poceaev, 2003.

ISBN; 973-7740-69-6

Sfântul AMFILOHIE

Viața și minunile

Bucureşti, 2005

Cuvânt înainte

„A trăi o viaţă nu-i lucru de glumă”spune înţelepciunea poporului. Unuia îi sunt toate căile largi din copilărie, altuia calea îi este îngustă şi semănată cu spini; unul toată viaţa se îmbogăţeşte pentru sine, altul pentru oameni. Despre unii ca aceştia, care şi-au dăruit viaţa lui Dumnezeu şi oamenilor, Solomon zice: „Calea drepţilor e ca zarea dimineţii ce se măreşte mereu până se face ziua mare” (Pilde 4, 18). Aceste cuvinte se potrivesc mai mult decât toate vieţii acestui bineplăcut al lui Dumnezeu, Preacuviosului ieroschimonah Amfilohie, fiindcă mulţi oameni au ajuns să-şi descopere calea mântuirii datorită întâlnirii cu el. înţelepciunea, smerenia, iubirea faţă de oameni, dragostea sinceră faţă de Dumnezeu, tămăduirile bolilor trupeşti şi sufleteşti l-au însoţit întotdeauna pe stareţul Iosif (în schimă Amfilohie) în calea lui, deloc uşoară, către Hristos.

Orice convorbire cu el atât în timpul vieţii, cât şi după adormirea lui, prin rugăciune, face ca sufletul oricărui om să trăiască sentimente de înviere a credinţei în Dumnezeu şi de înnoire morală, duhovnicească, aşa cum n-au mai fost trăite până atunci. Fiind dăruit cu înţelepciune smerită de Dumnezeu, Preacuviosul de multe ori lua asupra sa păcatele celor de pe pământ, pentru ca astfel să-i uşureze

' Proverb rus. Mot-â-mot s-ar traduce : „a trăi o viaţă nu-i acelaşi lucru

şi să-i înveţe, după cum spune şi părintele Paisie Aghioritul, să trăiască asemenea albinelor care se îndreaptă spre orice floare frumos mirositoare pentru a culege din ea mierea şi a o aduce oamenilor. Alegându-şi calea mântuirii prin monahism, cunoscând în Hristos „toate comorile înţelepciunii şi cunoaşterii", prin darul lui Dumnezeu săvârşea minuni, câteodată neînţelese de cei puţini credincioşi: izgonea demoni şi, prin rugăciunile şi dragostea sa faţă de cei suferinzi, vindeca bolile trupeşti în faţa cărora medicina era neputincioasă, învia pe cei morţi. „Lumea nu-i poate încape, căci cine dintre mireni a săvârşit vreodată minuni? Cine a înviat pe cei morţi? Cine a izgonit demoni? Nimeni. Toate acestea sunt cununi de biruinţă a monahilor..." *{Scara,* cap. 2). Sfântul Amfilohie a tăinuit atât cât s-a putut cea mai mare parte a faptelor sale făcute în numele Domnului. însă printr-o cercetare amănunţită s-a constatat că stareţul losif avea darul de a tămădui prin minuni.

Orice cititor atent, căruia noi îi propunem să citească viaţa sfântului Amfilohie al Lavrei Poceaevului, comparându-şi viaţa cu a acestuia, fără să vrea îşi va da seama de propria sa formare duhovnicească. Dă, Doamne, ca pământul nostru să se umple cu astfel de asceţi, iar noi, copiii noştri, nepoţii şi strănepoţii să ţinem drept steagul lui Hristos şi să urmăm lor, păzind poruncile Domnului până la sfârşitul vieţii noastre pământeşti.

Vladimir, Episcop de Poceaev,

Viata Sfântului Amfilohie

Să facem pentru mântuirea noastră ceea

Sfântul Ioan Gură de Aur

Într-o vale plină de pace, aşezată între nişte dea- înalte şi coline de o deosebită fru- museţe, în satul lloviţa Mică din regiunea Şum- şcina, în familia lui Varnava Golovatiuc, pe data de 27 noiembrie 1897 s-a născut un fiu, numit la botez lacov, în cinstea măritului mucenic lacov Persul.

lacov şi-a petrecut copilăria în liniştea satului, în mijlocul minunatei naturi a Ucrainei, departe de zgomotul şi agitaţia oraşelor. Pacea şi armonia care domnea în familia Vamavei Golovatiuc s-au transmis şi micuţului lacov. Au crescut cu toţii în frică de Dumnezeu, şi fiii, şi fiicele, şi nepoţii. Cei mai mici se purtau cu deosebit respect faţă de cei mari, ajutându-i la lucrul de pe câmp şi din gospodărie.

Varnava, fiind tată a zece copii, a fost nevoit să înveţe mai multe meserii; făcea roţi pentru căruţe, calapoade, andrele, sănii, şi, pe lângă aceasta, era priceput în tratarea luxaţiilor. Nu o dată era chemat să trateze bolnavi la distanţe de zeci de kilometri. De multe ori era nevoit să-i îngrijească rămânând chiar şi până la douăzeci de zile lângă patul bolnavului, până la însănătoşirea lui. lacov obişnuia să-şi ajute tatăl în cazurile în care era nevoie de îndreptarea oaselor fracturate, operaţiune care provoca de obicei o durere insuportabilă.

Mama lui lacov, Ana, era o femeie cu frică de Dumnezeu, smerită, iubitoare de Biserică şi rugăciune de care nu se lepăda nici în timp ce lucra pe câmp. Când întâlnea vreun preot i se închina cerându-i binecuvântare, socotindu-i pe toţi preoţii sfinţi. Când era deja igumen, părintele

losif spunea; „Eu cred că mama mea este în împărăţia lui Dumnezeu!” Din păcate a murit prea devreme; ar fi fost fericită să-şi vadă fiul preot.

Din fragedă copilărie, lacov, cufundat fiind în grijile gospodăriei, a văzut evlavia părinţilor care nici din casă nu ieşeau fără rugăciune şi a pus în inima lui ceea ce era mai bun şi mai sfânt.

în anul 1912, lacov Golovatiuc, ajungând la vârsta bărbăţiei, a fost înrolat în armata Ţarului. în timpul Primului Război Mondial a luptat în regimentul 165 în oraşul Luţk, fiind trimis apoi împreună cu regimentul său în oraşul Tomsk. A făcut parte din unitatea sanitară din Siberia, unde tânărul soldat împlinea sarcinile unui infirmier, după care a ajuns pe front, în prima linie, unde cei mai dragi prieteni mureau pe câmpul de luptă, nu o dată fiind faţă în faţă cu moartea, căzând în cele din urmă - prizonier.

Nemţii l-au trimis în munţii Alpi. Acolo lacov a muncit trei ani la un fermier. împlinind fiecare lucru cu stăruinţă şi supunere creştinească, lacov a câştigat încrederea şi dragostea stăpânului său, aşa încât acesta era hotărât să-l însoare cu fata sa. însă tânărul, tânjind după plaiurile natale, în 1919 îşi realizează dorinţa inimii sale şi evadează. Cu ajutorul unor oameni buni trece graniţa şi se întoarce în satul său. Căldura duhovnicească din casa părintească i-a încălzit din nou sufletul, şi zilele au început să curgă în ritmul obişnuit. îi ajuta şi pe cei bolnavi care-i cereau ajutorul. Urmând obiceiul din bătrâni, lacov, un bărbat plăcut şi cu voce frumoasă, a început să se gândească la însurătoare. A cerut mâna unei fete care semăna cu o floare, înfrumuseţată prin bunătate şi tinereţe, însă Dumnezeu judeca altfel lucrurile. Discuţia ţ)e care a avut-o cu preotul din sat a îndreptat calea tânărului către o altă direcţie.

Cunoscând lumina, gustând din nenorocirea frontului şi a prizonieratului, Iacov a înţeles în adâncul sufletului său că viaţa este o continuă luptă, în care diavolul luptă cu Dumnezeu, iar câmpul acestei lupte, după cuvintele lui Dostoievski, este inima omului. Şi în această luptă nu putem rezista dacă în pământul smereniei din inimă nu sunt semănate seminţele harului, adăpate de lacrimile pocăinţei.

In anul 1925, Iacov Golovatiuc, alegând calea îngustă a mântuirii prin monahism, vine în Lavra Poceaevului. Noul frate îşi împlinea cu multă dragoste toate ascultările puse înainte. Ca şi acasă, el făcea sănii, roţi, cânta la strană, socotindu-se pe sine cel mai păcătos şi mai nevrednic dintre toţi.

In luna februarie a anului 1931, stând lângă sicriul stareţului, Iacov şi-a dat seama deodată de deşertăciunea şi de nimicnicia acestei vieţi. „Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului, aşa va înflori”. Moartea este inevitabilă! Chiar de ai fi tu înţelept sau bogat, puternic sau slab - moartea este pentru toţi. Toţi în pământ ne vom întoarce, toţi ţărână vom fi. Şi ce este dincolo de mormânt? Veşnicia, chinurile? Acest gând a fost zguduitor pentru el. Era ca şi cum s-ar fi trezit din somn. Dorea cât mai repede să-şi cureţe sufletul, să lepede lanţurile păcatului şi să înceapă o viaţă nouă. în clipele sărutării de pe urmă, când abia începuseră să arunce pământ peste mormântul stareţului, fratele Iacov a ieşit în faţă şi a început să-şi mărturisească păcatele în public, cerându-şi iertare de la Dumnezeu pentru întreaga viaţă păcătoasă pe care a trăit-o până în acel moment. Mărturisirea înflăcărată a tânărului i-a impresionat şi i-a zguduit pe toţi, acest moment rămânându-le în inimă pentru toată viaţa.

Trecând prin toate încercările monahismului, pe data de 8 iulie 1932, cu binecuvântarea episcopului său, fratele

Iacov Golovatiuc a fost tuns în monahism cu numele de Iosif.

- la 21 septembrie 1933 a fost hirotonit de episcopul Antonie ca ierodiacon;
- la 27 septembrie 1936 a fost hirotonit de episcopul Dionisie întru ieromonah;
- la 1 iulie 1941 a primit distincţia de a purta de bedemiţă.
- la 3 octombrie 1941 i s-a încredinţat ascultarea de ajutor de iconom;
- la 26 octombrie 1941 a fost decorat cu cruce de merit;
- la 10 mai 1951 a fost rânduit ca ajutor la paza Urmei Maicii Domnului;
- la 18 iulie 1952 a fost numit pomicultor al livezii din Lavră, fiind eliberat de ascultarea precedentă;
- la 24 februarie 1953 a fost ridicat la treapta de igumen;
- la 4 mai 1954 împlineşte ascultare la pangar;
- la 24 noiembrie 1955 este eliberat de ascultarea de mai înainte şi rânduit să cânte la strană;
- la 6 aprilie 1957 este numit duhovnic al închinătorilor care veneau în Lavră; primeşte dreptul de a purta cârjă;
- la 25 ianuarie 1959 primeşte ascultarea de a vinde lumânări în bisericile Lavrei;
- din 1959 până în 196;2 a împlinit ascultarea de duhovnic ş.a.

Părintele Iosif a absolvit cursul complet al Şcolii Teologice din Lavra Poceaevului.

împlinind diferite ascultări şi lucrări în Lavră, părintele Iosif îi vindeca pe cei bolnavi, facându-se cunoscut

mai ales prin tratarea luxaţiilor. I se aduceau bolnavi din toate părţile; numărul acestora nu se micşora nici ziua, nici noaptea. Cu binecuvântarea stareţului Lavrei, s-a aşezat în casa de la poarta cimitirului de monahi, unde împreună cu monahul Irinarh a trăit aproape douăzeci de ani. Mulţi copaci şi pomi roditori, care pot fi văzuţi şi acum, au fost sădiţi de părintele.

Foarte mulţi bolnavi erau aduşi la părintele losif. Câteodată, întreaga stradă Lipovaia era blocată de căruţe (erau chiar şi 100). în vremea stăpânirii poloneze, tratamentul acordat de un medic polonez era foarte scump, motiv pentru care oamenii simpli veneau să se tămăduias- că la părintele losif. El îi vindeca pe toţi, fără a cere vreo plată. Şi de multe ori oamenii îi aduceau ca mulţumire mâncare.

Petrecând zile şi nopţi în muncă şi rugăciune, părintele losif creştea cu duhul, înălţându-se din putere în putere. Cu toate acestea, multe dintre faptele şi luptele sale duhovniceşti rămâneau tăinuite. Smerindu-şi trupul său prin post şi priveghere, sfântul şi-a omorât poftele şi patimile trupului, supunându-şi cele mai mici mişcări ale minţii şi inimii, „călăuzirii prin duh”. închinându-şi viaţa slujirii lui Dumnezeu şi aproapelui, părintele losif a păzit credinţa puternică şi dragostea vie, primind de la Dumnezeu darul cunoaşterii cu duhul şi al facerii de minuni.

Slavă lui Durrmezeu, care a dăruit lumii un astfel de părinte, tămăduitor al sufletelor şi al trupurilor, care şi-a umplut inima de dragoste şi compătimire faţă de cei suferinzi. El tămăduia pe cei bolnavi, izgonea demoni, celor surzi le dăruia auzul, celor orbi vederea, celor suferinzi mângâiere. Câte lacrimi a revărsat stareţul în rugăciunile sale, câte scârbe a primit în inima sa, plângând cu cei ce

plâng, dăruind cu toate acestea tuturor pacea, revărsând în inimile multora bucurie şi nădejde!

Părintele losif îşi amintea cum, la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, pe când se odihnea pe o căpiţă de fân într-o după-amiază, a auzit clar vorbindu-se în nemţeşte, tropăit de paşi şi zgomot de arme. Trezindu-se, s-a uitat împrejur, dar nu era nimeni. împreună cu ieromonahul Irinarh a rămas uimit: oare ce puteau însemna acestea? Au înţeles abia seara când nemţii au intrat în Poceaev. Astfel, pentru prima dată i-a descoperit Dumnezeu viitorul ca prezent, şi, din acel moment, părintele losif va cunoşte, potrivit propriilor sale cuvinte: „cine este cel ce va veni la mine, de ce este el bolnav şi cât mai are de trăit”.

Către sfârşitul războiului, la părintele losif la cimitir începeau să vină colaboratori ai GPU^ şi diferiţi bandiţi. Primii credeau că îi ajută pe bandiţi să se ascundă, ceilalţi vedeau în el un colaborator al GPU; deopotrivă stăruiau să scape de el cu orice preţ. într-o seară au venit la el nişte oameni necunoscuţi, care l-au legat de o targă şi l-au dus, intenţionând să-l arunce într-o prăpastie. Cei ce au văzut acestea au protestat, însă părintele losif le-a zis: „departe nu mă vor duce”. Şi iată minune! Domnul nu a îngăduit prigonitorilor să-şi bată joc de alesul Său. în drum spre Lavră unul a orbit, altuia i-a paralizat mâna, celui de-al treilea piciorul. Atunci ei strigau, cerându-şi iertare de la părintele losif, şi l-au dezlegat. El i-a binecuvântat şi i-a slobozit cu pace.

Nepocăindu-se şi neînţelegând minunea, au venit din nou, însă, de data aceasta, la o „discuţie”. în acelaşi timp.

^ GPU (Glavnoe Politiceskoe Upravlenie - Direcţia Politică Prin-

au adus stareţului o îndrăcită legată de o scară. Dezlegând-o, s-au înfricoşat pentru că era violentă. Fiind eliberată, femeia a sărit cu pumnii asupra părintelui losif, acoperindu-1 cu lovituri puternice, până când, slăbită, a căzut la pământ. Preacuviosul nu se apăra şi nici măcar nu încerca să se ferească de lovituri - stătea tăcut şi se ruga. Inima lui, departe de a se mânia sau înrăi, se umplea de milă şi compătimire văzând făptura lui Dumnezeu chinuită de diavol. Femeia s-a năpustit iarăşi cu o putere neomenească asupra stareţului. Cădea, din nou se năpustea asupra stareţului lovindu-1, însă, neputând să clatine îndelunga răbdare a preacuviosului, a slăbit şi a căzut.

Cu o astfel de ură îl urau diavolii pe părintele losif, nu o dată arătându-şi prin demonizaţi ura faţă de el. Celui rău nu îi este plăcută fapta bună. Demonul, fiind învins de înţelepciunea smerită a stareţului, a ieşit din acea femeie. Trezindu-se ca dintr-un somn, ea a început să întrebe unde se află şi cum a ajuns aici. Fiind martori ai celor întâmplate, reprezentanţii autorităţii l-au lăsat de această dată pe stareţ în pace. Unde duşmanul neamului omenesc nu răzbate prin lucrarea gândurilor rele, acolo îşi trimite oamenii săi.

La sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, după retragerea nemţilor, în păduri au apărut multe cete de bandiţi şi grupuri criminale. Jafuri de noapte, omoruri: cei apropiaţi deveneau străini, toate se amestecau, toţi erau cuprinşi de frică.

Cimitirul monahilor era aşezat departe de mănăstire. Apusul soarelui era alarmant; se putea întâmpla orice.

...întunericul nopţii a acoperit ca o pânză neagră pământul împovărat. Răcoarea unei nopţi de primăvară i-a împrăştiat pe oameni pe la casele lor, însă nu pe toţi. Cu

un ceas înainte de miezul nopţii, în cimitir s-a auzit un tropăit de paşi. Erau paisprezece bărbaţi înarmaţi. Au intrat fără vreo sfială în casa părintelui losif punându-1 să le pregătească cina. Masa s-a lungit până după miezul nopţii, iar „oaspeţii" veniţi din pădure i-au cerut să-i petreacă. Ajunşi la poartă, comandantul i-a spus cuviosului că va fi împuşcat. Ascultând fără vreo tulburare vestea morţii grăbite, stareţul a cerut zece minute pentru rugăciune. Când a văzut că a primit acordul comandantului, părintele a îngenuncheat chiar sub un tei bătrân şi a spus în gând „Tatăl Nostru...", „Născătoare de Dumnezeu Fecioară...", „Crezul...", „Cu duhurile drepţilor...". Părintele Irinarh, fiind îngrijorat de lipsa stareţului, a ieşit în curte. In acest timp, stareţul stătea deja în faţa ţevii şi se ruga cu sârguinţă pentru răufăcători. Comandantul a numărat cu jumătate de glas ultimele secunde ale vieţii părintelui losif: „unu, doi...". Părintele Irinarh, înţelegând ce se întâmplă, s-a aruncat în faţa automatului şi, aplecându-1 spre pământ, a strigat cu înverşunare: „Pe cine vreţi voi să omorâţi?! Ştiţi voi oare ce fel de om este acesta? El i-a ajutat pe toţi. Ce folos veţi avea dacă îl veţi ucide? Omorâţi-mă pe mine, pe el însă să nu-1 atingeţi!" „Bine, pleacă!", a spus cel mai mare, luând arma din mâna nevinovatului apărător. Aşteptând să fie împuşcat în spate, părintele losif s-a îndreptat spre poartă, a intrat şi s-a oprit. Moartea a trecut. S-a auzit cum clănţănind cu zăvorul, partizanii s-au îndepărtat în întunericul nopţii... Părintele Irinarh dorind „să-şi pună sufletul pentru aproapele", l-a scăpat pe părintele de moartea năprasnică pusă la cale de diavolul prin nişte oameni răi.

După această întâmplare, părintele losif a fost mutat înapoi în Lavră. Cu toate acestea, oamenii nu încetau

vină degrabă la el, aflându-şi fiecare tămăduire bolilor sufleteşti şi trupeşti. Se vindecau chiar şi oameni a căror boală nu mai putea fi vindecată de doctori.

De fapt, chiar doctorii au fost primii care s-au ridicat împotriva cuviosului, cerând autorităţii locale şi stareţului Lavrei să pună capăt practicii medicale folosite de un tămăduitor neînvăţat, din a cărui cauză ei rămâneau fără venit.

In acest timp, după război, partea de Apus a Ucrainei, care fusese mulţi ani sub stăpânire poloneză, a intrat în componenţa Uniunii Sovietice. Era destul de periculos să atragi atenţia autorităţilor, însă părintele losif nu înceta să-i ajute pe oameni.

Un dar deosebit pe care îl avea părintele era acela de a izgoni demonii. Erau aduşi la el demonizaţi din cele mai îndepărtate republici ale Uniunii Sovietice. De multe ori când trecea prin biserică stareţul, văzând cu duhul, alunga demonii, poruncindu-le cu asprime să iasă din biserică şi din oameni.

Părintele losif trăia suferinţele oamenilor ca pe ale sale, pătimind cu cei ce pătimeau, coborându-se la starea celor neputincioşi.

Aproape toţi locuitorii Poceaevului, în diferite momente ale vieţii lor - în copilărie, tinereţe sau bătrâneţe - au apelat la ajutorul rugăciunilor părintelui losif.

Petrecând ziua întreagă cu oamenii şi în ascultări, stareţul se ruga mai mult noaptea. „în anii 1950, îşi aducea aminte arhimandritul Silvestru, eu şi părintele losif aveam ascultare la livada mănăstirii. O dată, citindu-mi ziua pravila nu am venit la ascultare, iar el mi-a spus: «Ziua este pentru ascultare, noaptea pentru rugăciune». Şi el, în- tradevăr, aşa şi făcea. Mai târziu, când eu eram iconom.

întorcâdu-mă câteodată târziu la mănăstire, îl vedeam pe părintele igumen rugându-se sub un pom în livadă”.

Părintele losif a iubit smerenia şi, fugind de tulburările lumii, stăruia cu orice preţ să-şi ascundă faptele cele bune.

„Odată, în toamna anului 1956 - îşi aduce aminte K. -, într-o zi de vineri, fraţii ne ajutau să strângem merele din livada mănăstirii. După masă, având câteva minute libere, eu cu prietena mea ne plimbam printre pomi, printre ramurile aplecate ale pomilor. Ne-a atras atenţia un oarecare om, îmbrăcat într-o haină veche, purtând nişte cizme de pânză impermeabilă. Stătea întins pe pământ, avân- du-şi capul acoperit cu o pălărie mai veche. Noi am trecut mai departe, judecând în sinea noastră că acela s-a gândit să doarmă chiar în timpul lucrului. După pauză am văzut cine era. Era părintele losif: el niciodată nu mânca miercurea sau vinerea şi, dorind să ascundă de oameni aceasta, se retrăgea fără a fi observat pentru rugăciune, dar, au- zindu-ne glasul, s-a întins la pământ, prefacându-se că doarme ”.

Sfârşitul anilor ’50... O nouă prigoană a Bisericii. în ţară, închiderea în masă a bisericilor de mir şi a mănăstirilor - s-au păstrat mai multe în partea de Apus a Ucrainei. Puterea Sovietică, reînviindu-şi planurile ateiste, plănuia să transforme Poceaevul într-un „orăşel comunist” cu un muzeu al ateismului în Lavră. Locuitorilor mănăstirii li se propunea să părăsească teritoriul. Toţi credincioşii şi monahii erau supravegheaţi, fiind supuşi unui control special. în anul 1959 autorităţile locale i-au luat mănăstirii pământul în suprafaţă de 10 hectare, livada de fructe cu grădina, sera, uscătoria, casa grădinarului cu prisaca de 100 de stupuri. Au confiscat şi pompa de apă cu maşinile

şi întreg dispozitivul. Tuturor punctelor comerciale din Poceaev li s-a interzis să vândă produse pentru mănăstire, încât locuitorii mănăstirii erau lipsiţi de hrană şi de alte lucruri de strictă necesitate.

Pelerinii şi credincioşii care veneau la biserică erau cercetaţi ca nu cumva să aducă hrană în Lavră. Până la urmă, autorităţile locale s-au hotărât să desfiinţeze mănăstirea în mod paşnic, alungându-i pe monahi fără luptă, pentru ca apoi, în faţa comunităţii mondiale şi a lumii sovietice, să susţină dezicerea voluntară a monahilor de religie... Insă nimeni dintre locuitorii mănăstirii nu se gândea să părăsească mănăstirea. Atunci, sub diferite motive îi alungau unul câte unul, pe cei mai tari în puneau în temniţă „pentru încălcarea ordinii publice”, pe unii îi internau spitalele pentru bolnavii psihic, pe alţii îi alungau acasă fără dreptul de a se întoarce. Cei care nu se supuneau erau judecaţi. Oamenii se întorceau din închisoare schimbaţi, ca nişte schelete învelite în piele de culoare întunecată. Ieromonahii: Ambrozie, Serghie, Valerian, Apeliei, ierodiaconul Andrei, monahul Nestor au trecut nu odată prin închisoare.

Prigonirile nu au slăbit tăria monahilor, care au suportat toate cu răbdare şi bărbăţie, dorind, dacă ar fi fost nevoie, chiar să moară pentru lucrurile sfinte din Lavră. Autorităţile locale nu o dată i-au ameninţat pe monahi că-i vor îneca în fântâna mănăstirii (care era considerată sfântă). Acestora, părintele losif le răspundea liniştit: „Dar noi asta şi vrem!”. Era pregătit să moară muceniceşte.

Pelerinilor li s-a interzis să mai fie cazaţi în mănăstire sau în hotelul din oraş, iar localnicii erau în fiecare noapte controlaţi ca nu cumva să primească vreun pelerin. Pentru găzduirea pelerinilor erau aspru pedepsiţi. Având în ve

dere acest fapt, conducerea Lavrei a hotărât să deschidă ca loc de odihnă peste noapte una din bisericile în care se făceau rugăciuni toată ziua, pentru a da închinătorilor posibilitatea de a se odihni. Părintele losif venea în biserică şi făcea acolo acatiste, iar la răsăritul soarelui îi îndemna pe toţi să cânte: „Slavă Ţie, Celui Ce ne-ai arătat lumina”, „Prea Sfântă Fecioară...” şi alte cântări şi rugăciuni.

Odată, în toamna anului 1962, părintele fusese chemat în oraşul Brodî, aflat la patruzeci de kilometri de Poceaev, la o fată cu mâna ruptă. întorcându-se la mănăstire pe partea dinspre magazia mănăstirii, nu a văzut ce se întâmpla la catedrala Sfintei Treimi. Preacuviosul nu a apucat să închidă uşile chiliei sale, când un frate, fugind către dânsul, i-a zis în grabă că şeful miliţiei a închis catedrala şi a luat cheile de la cel care ţinea locul stareţului. Auzind acestea, părintele losif s-a grăbit să ajungă la catedrală. Erau mulţi oameni acolo, iar la porţile bisericii erau zeci de miliţieni cu şeful lor. Stareţul s-a apropiat de acesta şi, fără nici o ezitare, i-a smuls cheile din mâini. Dându-le tânărului Augustin, ajutorul de stareţ, i-a spus: „Ia, ţine şi nu le da nimănui!”. Iar miliţienilor: „Arhiereul este stăpânul Bisericii! Iar voi de ce aţi venit aici? Căraţi-vă! Iar voi, alungaţi-i!”, a zis el oamenilor care se aflau acolo, însufleţiţi fiind de chemarea iubitului părinte, oamenii s-au îndreptat către miliţieni, care, speriindu-se, au fugit.

Prin bărbăţia şi îndrăzneala sa, părintele losif a făcut tot ce i-a stat în putere ca biserica să rămână deschisă. Stareţul ştia că miliţia nu va trece cu vederea fapta lui şi aştepta din partea acestor luptători împotriva lui Dumnezeu o răzbunare crudă. Totuşi „în Dumnezeu mi-am pus nădejdea şi nu mă voi teme, ce-mi va face mie omul?” (Ps. 55). Preacuviosul nu numai că aştepta, el ştia când vor veni după el, dar nu lua nici o măsură împotriva lor.

Nu a trecut nici măcar o săptămână... Fostul (acum adormit întru Domnul) portar al mănăstirii, igumenul Serafim povestea; „La sfârşitul lui septembrie, când vegheam la porţile mănăstirii, de mine s-a apropiat părintele losif şi a spus: «Deschide porţile. Acuş va veni un *corb negru,* va veni după losif!», şi a plecat în mănăstire prin curtea iconomului. Eu am deschis porţile şi am început să-l aştept pe „corbul negru”, însă n-a venit nimeni, şi am închis, gândindu-mă că stareţul a glumit. Au trecut două ceasuri. Deodată s-a apropiat o maşină de miliţie: „corbul negru”. Miliţienii au insistat să fie lăsaţi să intre în mănăstire”.

Părintele losif era la el în chilie. Igumenul eclesiarh, Vladislav, a bătut la uşă şi a zis rugăciunea „Doamne lisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi!” Stareţul ştia că au venit să-l aresteze, dar pentru rugăciunea fratelui a deschis... Şase oameni s-au năpustit asupra lui, l-au pus la pământ, i-au legat mâinile şi picioarele, i-au închis gura cu un ştergar şi l-au dus de la etajul al doilea în maşină. Nu mai avea aer (aşa cum povestea): încă două minute şi ar fi murit. în maşină i-au scos ştergarul din gură şi l-au dus legat dincolo de Temopol în oraşul Budanov (mai mult de o sută de kilometri de la Po- ceaev) într-un spital de psihiatrie. Aici părintele a fost tuns şi bărbierit, după care i-au poruncit să-şi scoată crucea de la gât, însă el a refuzat. Atunci infermierii i-au smuls-o, şi noaptea l-au dezbrăcat şi l-au dus într-o cameră plină de bolnavi psihic. Camera era slab luminată şi acolo se aflau patruzeci de oameni care dormeau când a intrat stareţul. Demonii spuneau prin ei: „De ce ai venit aici? Aici nu-i mănăstire!” El le-a răspuns: „Voi singuri m-aţi adus aici”. I-au dat apoi părintelui losif medicamente, de la care se umfla tot trupul şi tremura pielea de pe

trup. Când îşi amintea de acestea, stareţul îşi acoperea faţa cu mâinile.

Oamenii, aflând unde este ţinut părintele losif, au început să-i scrie scrisori şefului spitalului din Budanov cu rugămintea de a-1 elibera pe stareţ, care era internat în mod ilegal cu oameni bolnavi psihic, când el singur îi putea vindeca.

Trecuseră trei luni de când era ţinut în spital. într-o zi a intrat în cameră un infirmier, a adus un halat şi nişte şlapi, rugându-1 pe stareţ să-l urmeze în cabinetul docto- rului-şef. în cabinet erau şi alţi doctori. I-au propus să se aşeze.

- îi puteţi vindeca pe bolnavii care sunt în spital nostm?

-Pot.

- Atunci vindecaţi-i!

- Bine.

Părintele losif le-a cerut să-l lase să plece la mănăstire sau să trimită pe cineva ca să-i aducă Evanghelia, crucea şi veşmintele, ca să poată să facă rugăciunea de sfinţire a apei, după care demonii vor pleca singuri. Şi a mai adăugat că, după două săptămâni nu va mai rămâne nici un bolnav în spital (erau mai mult de 500 de oameni).

- Nu! Dumneavoastră vindecaţi-i fără rugăciuni.

- Fără rugăciuni este imposibil să-i vindeci.

- Cum adică?

Stareţul le-a răspuns că unui soldat care pleacă la război i se dau: o armă, gloanţe, grenade. Iar armele noastre împotriva nevăzutului vrăjmaş sunt Sfânta Cruce, Sfânta Evanghelie şi Apa Sfinţită!

Părintele a fost dus iarăşi în cameră, unde continua să-şi ducă crucea, punându-şi nădejdea în Dumnezeu „Cel ce mântuieşte de puţinătatea sufletului şi de vifor” (Ps. 54).

Atotmilostivul Dumnezeu nu-i dă omului o cruce mai grea decât poate el să ducă, ci prin multele necazuri îi încearcă credinţa, răbdarea şi nădejdea lui în Dumnezeu. Toţi cei care l-au cunoscut pe părintele losif nu încetau să ceară eliberarea lui. Scriau peste tot, chiar şi la Moscova, şi îşi păstrau speranţa.

După un timp, iarăşi a venit un infirmier în cameră şi i-a adus părintelui un halat şi nişte şlapi. L-a urmat în cabinetul medicului-şef, unde mai erau încă doi bărbaţi şi o femeie. Mai apoi avea să se arate că erau membri ai unei comisii de la Moscova. Stareţului i-au cerut respectuos să se aşeze şi l-au întrebat de când s-a făcut călugăr. La întrebarea de ce a ajuns în spital, le-a povestit că, pe când era copil, mergea de multe ori la un vecin bătrân, care obişnuia să citească din Biblie şi spunea că va veni timpul în care balaurul se va lupta cu Biserica. El era interesat să afle cum va fi. Şi iată că astăzi vede cum balaurul luptă cu Biserica. Femeia, auzind un astfel de răspuns, a bufnit în râs, iar bărbaţii au schimbat priviri pline de subînţeles. Pe părintele losif l-au dus din nou în cameră...

însă oamenii nu se lăsau bătuţi. Toţi scriau scrisori cerând eliberarea lui. Despre închiderea părintelui losif a auzit şi fiica lui Stalin, Svetlana Alilueva. Ea a reuşit să-l elibereze drept mulţumire pentru că o vindecase de o boală psihică. După aceasta, părintele losif s-a stabilit la o rudenie, în satul în care s-a născut, laloviţa.

Oamenii mergeau ca şi mai înainte la stareţ ca să se vindece şi se vindecau; există destule mărturii. Părintele losif făcea în fiecare zi rugăciuni, iar după slujbă, stropindu-i pe toţi cu apă sfinţită, îi invita la masă. După rugăciune oamenii simţeau o uşurare sufletească inexplicabilă. „După îngăduinţa lui Dumnezeu, - spunea stareţul, pentru

păcate vrăjmaşul se apropie de om, îi ia inima în mână şi o chinuie. Dar ca inima să fie curată trebuie să rostim mereu rugăciunea *împărate Ceresc"*. Şi mesele erau într-un fel deosebite. După ce stăteau la masă mulţi bolnavi se vindecau. Iar câteodată părintele losif lua câija şi se aşeza pe scaun lângă paraclis. Toţi cei de faţă se apropiau de el şi îl rugau să îi atingă cu câija de locul bolnav. Şi de cine se atingea, se vindeca. Aşa s-au vindecat cei ce aveau dureri de cap, de rinichi, de ficat, de inimă, de mâini şi picioare, şi, de asemenea, şi cei bolnavi psihic.

Slava minunilor şi a vindecărilor s-a răspândit pretutindeni. La părintele losif veneau oameni de la Nord şi Sud, de la Răsărit şi Apus, din Moldova şi Sahalin. Fugind de slava omenească el încerca să-şi ascundă darul vindecării bolilor sufleteşti şi trupeşti pe care îl avea de la Dumnezeu. De multe ori lua necazurile lor asupra sa, pre- făcându-se nebun, şi prin aceasta arăta care este cauza bolilor celor ce veneau la el. Mulţi neînţelegând viaţa duhovnicească, îl considerau pe părintele losif om păcătos. Şi el singur de multe ori spunea despre sine: „Voi credeţi că eu sunt sfânt? Eu sunt om păcătos! Iar vindecările voi le-aţi primit pentru rugăciunile şi credinţa voastră”.

De faptele stareţului se amăgeau nu numai vizitatorii, ci şi cei ce erau ai casei. Iar lui îi plăcea să repete: „£u nu mă uit la faţă, ci la suflet! Iar voi credeţi ce vreţi!” Aici sunt potrivite cuvintele Apostolului Pa vel: „oamenii trupeşti gândesc cele trupeşti, iar cei duhovniceşti cele ale duhului; la cel curat toate sunt curate, iar la cel necurat, şi mintea, şi inima sunt pângărite”.

Cei ce veneau la Lavră din diferite părţi, numaidecât se străduiau să-l viziteze şi pe stareţ în satul său. Vara veneau la el zilnic până la 500 de oameni, şi câteodată chiar

mai mulţi. Pe toţi îi poftea să guste din binecuvântata sa masă.

încă înainte de a veni toamna anului 1965, părintele losif s-a stabilit la o nepoată de-a sa, Ana - fiica fratelui său Pantelimon, care adormise întru Domnul. Aceasta trăia în acelaşi sat, într-o casă nouă nu prea mare. Aici, în curte, plăcutul lui Dumnezeu a construit un porumbar înalt, iar sub el un mic paraclis fără altar, înaintea căruia făcea rugăciuni şi sfinţea apa. După paraclis au întins o masă lungă pentru pelerini şi, de asemenea, a construit un paraclis. în partea de nord a construit o clădire lungă, unde a amenajat o trapeză şi o bucătărie, o cameră pentru bolnavi, un dormitor pentru surori şi o biserică de casă - o încăpere lungă cu două camere laterale mai mici: în una se păstrau odăjdiile, iar în cealaltă părintele se ruga şi se odihnea. Către livadă a fost zidit un pavilion-terasă închis. în livada sădită de stareţ creşteau meri, peri, pruni. Pământul era acoperit de un covor cu flori: gladiole, dalii, trandafiri. în lăzi speciale erau plantaţi palmieri. Prin împărăţia florilor se plimba o pereche de păuni. Se vedeau aici canari, papagali, două sute de porumbei. Pentru servirea oamenilor şi împlinirea necesităţilor casnice, părintele se bucura de ajutorul unor surori care trăiau acolo. Ele citeau rugăciunile de seară, de dimineaţă, noaptea - psaltirea, ziua - acatiste, pregăteau masa, lucrau în livadă...

Părintelui losif îi erau deschise sufletele tuturor oamenilor, inimile şi intenţiile lor, însă pentru porunca dragostei el îi răbda la el în casă şi pe cei vicleni, şi pe cei posedaţi. De multe ori punându-se la masă părintele losif cânta: „De frica voastră nu ne vom teme, nici ne vom tulbura!” şi „Cu cei fărădelege nu voi sta la masă”.

Vizavi de casa nepoatei sale. Ana Pantelimonova, era o bucată de pământ pe care sfatul comunal i-a dat-o pă

rintelui - acolo cultivau cartofi. Oamenii au cumpărat materiale de construcţie şi au donat bani pentru construirea unei case, însă autorităţile satului n-au permis să se construiască casa. Stareţul s-a tulburat; el se gândea să construiască în noua casă o biserică. El de multe ori spunea: „Eu nu voi mai fi când aici va exista o biserică, iar mai târziu şi mănăstire”. După cincisprezece ani de la moartea stareţului în sat, într-adevăr, s-a construit o biserică, pentru că biserica parohială a satului care până atunci era biserica de lemn din satul Antonovţî, aflată la o distanţă de patru kilometri de la laloviţa Mică, a ars de trăsnet în anii ’70. Acolo era şi cimitirul unde erau înmormântaţi părinţii şi rudele cele mai apropiate ale părintelui losif. El de multe ori le îngrijea mormintele şi făcea slujba parastasului.

La sine în curte părintele făcea în fiecare zi rugăciuni şi vindeca oameni. Aşa cum este cunoscut „acest neam de demoni nu iese decât cu post şi cu rugăciune", de aceea părintele le dădea multora binecuvântare să nu mănânce miercurea şi vinerea. „Dacă aţi şti cât este de dulce postul”, spunea stareţul având în vedere dulceaţa duhovnicească, din care gustă sufletul celui ce posteşte. în zile de post aspru el îi îndemna pe toţi ca dis-de-dimineaţă, după ce s-au sculat din pat, înainte de a începe rugăciunile de dimineaţă, să facă trei metanii până la pământ însoţite de rugăciunea „J^ăscătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te...”, pentru a trece cu uşurinţă calea postului din această zi.

Părintele losif tămăduia diferite boli şi susţinea că jumătate din cei bolnavi se tămăduiesc, iar jumătate se întorc nevindecaţi - Dumnezeu nu binevoieşte să se vindece aceia pentru că tămăduirea lor nu le va fi de folos spre mântuire, ci spre moartea lor duhovnicească.

De multe ori stareţul era nevoit să rabde necazuri din partea vizitatorilor săi posedaţi de demoni. Cei din casă încercau să-l convingă să nu mai primească demonizaţi, fiindcă demonii se răzbunau pe toţi cei ce trăiau acolo, şi chiar şi pe el, la care părintele losif răspundea „răbdarea este lucru greu, însă nu trebuie să ne fie frică de demoni!” Vorbind prin cuvintele părintelui, pământul din curtea sa era îmbibat de lacrimile oamenilor necăjiţi, atinşi de boli grele, care doreau cu tot sufletul să se vindece. El de multe ori spunea că copiii în zilele noastre se nasc neascultători, mândri şi plini de neruşinare, iar mai târziu ajung demonizaţi. Smerindu-i pe astfel de oameni, părintele îi îndemna să-şi ceară iertare de la părinţi. ’

Trebuia să ai o mare dragoste în inimă pentru a nu refuza pe nimeni, niciodată. Tămăduitorul acesta a lui Dumnezeu avea anume o astfel de dragoste; el găsea timp pentru fiecare.

Bătrânul loan l-a vizitat în repetate rânduri pe părintele losif în satul laloviţa Mică şi a văzut acolo multe minuni de vindecare. „J^ără dobândirea darurilor Duhului Sfânt, eu cred că este imposibil, spunea fratele loan, să se săvârşească astfel de minuni de tămăduire, pe care le săvârşea acest mare rugător al Volâniei noastre”. Acestea le poate spune orice locuitor mai bătrân al Poceaevului, şi acele zeci sau mii de oameni din ţara noastră pe care i-a tămăduit părintele losif.

S-a întâmplat odată că, după rugăciunile de dimineaţă, părintele losif a zăbovit mult timp din chilie. Atunci când a ieşit, i-a salutat pe toţi prin cuvintele proorocului Isaia: „Cu noi este Dumnezeu, înţelegeţi neamuri şi vă plecaţi, căci cu noi este Dumnezeu!” Apoi a început să vorbească despre cauzele pentru care au ajuns toţi acei oameni la el.

Principala cauză, potrivit cuvintelor stareţului, se ascunde în duhul ateismului, care este sădit în om încă din timpul şcolii. Şcolarii sunt urmăriţi, nu sunt lăsaţi să intre în biserică, se întreprinde o prelucrare ideologică prin care se înjoseşte demnitatea umană. Iar omul care nu merge regulat la biserică, care nu se mărturiseşte şi nu se împărtăşeşte este lipsit de harul Duhului Sfânt. Aceasta este cauza pentru care majoritatea oamenilor ajung bolnavi psihic. Stareţul îi siatuia să se vindece de această boală a secolu lui prin rugăciune.

In casă, rugăciunea se făcea toată ziua. în încăperea în care se făceau rugăciuni erau aşternute pe podea nişte paie acoperite cu pături. Acolo dormeau cei neputincioşi şi posedaţi de duhuri rele. Noaptea, câteodată, îi mai auzeai vorbind prin somn; „s-a trezit apostolul pletos! (acestea le ziceau despre părintele losif, care avea părul lung şi bogat), iarăşi ne chinuie! Să plecăm! Să plecăm!...” Noaptea, acest nevoitor îşi acoperea cu grijă ferestrele cu nişte perdele negre şi, îmbrăcându-se în veşmântul de schimnic, lua în mână cădelniţa şi umbla prin toată chilia şi făcea rugăciuni pe care le simţeau şi nu le puteau răbda demonii din bolnavii care dormeau acolo.

De multe ori stareţul povestea dimineaţa cum demonii îi tulburau liniştea, nelăsându-1 să doarmă: umblau cu legiunile prin curte, ameninţându-1 că-1 vor ucide, îl vor împuşca, îl vor tăia sau otrăvi.

La începutul iernii anului 1970, un tânăr cam de treizeci de ani, înalt, sănătos din punct de vedere fizic, a pătruns cu forţa în curtea părintelui strigând: „Unde-i losif? La Moscova mă înăbuşea cu fum! O să-l înjunghii!” Cu ajutorul lui Dumnezeu, acel demonizat a fost trântit în zăpadă şi legat de mâni şi de picioare. Din buzunarul hai

nei în care era îmbrăcat au scos trei cuţite mari de bucătărie. Bărbatul a fost dus în paraclis. Era un moscovit, aviator, care se chema Gheorghe. Acesta mersese pe jos trei zile ca să ajungă în laloviţa, fără să mănânce ceva, şi din această cauză era slăbit. La rugămintea mamei acestui om, părintele se ruga pentru el şi acela, fiind în Moscova, simţea rugăciunile stareţului şi nu le putea răbda pentru că era posedat de un duh rău, care l-a adus să se răzbune pe rugător. Părintele losif nu a ieşit în ziua aceea din chilie. Bărbatului i-au dezlegat mâinile şi i-au dat să mănânce, iar seara i-au dezlegat şi picioarele. El a fugit şi nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

La părintele veneau şi tineri plângându-se de întristarea sufletului, de insomnii şi lipsa poftei de mâncare. Stareţul îi ducea în mijlocul curţii şi le poruncea să facă câte patru sute cincizeci de metanii până la pământ; îndem- nându-i şi acasă să facă aşa în fiecare seară. De asemenea, îi îndemna să poarte cruciuliţă la gât, să nu bea, să nu fumeze, să meargă la biserică, să respecte posturile şi să se împărtăşească. Atunci, potrivit cuvintelor lui, toţi „nervii” vor ieşi afară - vor fi sănătoşi. Şi mai adăuga că prin nervi se simte durerea, însă când sufletul este bolnav nu înseamnă că sunt nervii bolnavi, ci demonii ne chinuie şi este nevoie de rugăciune ca să te lupţi şi să-i învingi.

Părintele iubea foarte mult natura. O simţea. încerca să înfrumuseţeze pământul prin flori şi diferiţi copaci. în toate locurile în care a trăit: în lavra Poceaevului, la cimitirul monahilor, în lalovița, a lăsat după sine un monument viu de copaci ornamentali şi de pomi fructiferi. Primăvara era pentru el un anotimp al raiului, iar pădurea din timpul primăverii un paradis. Stareţul spunea că până la vremea cositului întreaga vegetaţie: şi iarba, şi florile.

şi frunzele copacilor, şi arbuştii sunt tineri, firavi, plini de viaţă şi strălucitori, iar după vremea cositului vine toamna şi frunzele încep să ruginească, se întunecă, îşi pierd tinereţea şi farmecul. Aşa şi omul...

Având inimă bună, părintele losif se întrista foarte mult pentru sufletele oamenilor răi, pentru că răul nu stă în firea omenească. Răul apare în om prin lucrarea demonilor, de aceea oamenii răi ajung să se asemene cu aceştia. „Orice păcat înfăşoară inima omului, ca o pânză de păianjen, iar răutatea este asemenea unui fir de oţel, încearcă şi rupe-1. Oamenii răi l-au ucis pe Ţar, şi acum îşi bat joc de ortodocşi. Este o mare fericire pentru noi că ne-am învrednicit a ne naşte în Credinţa Ortodoxă şi a fi ortodocşi. Pentru că, iată, multe popoare, din păcate, nu cunosc încă Ortodoxia”, repeta de nenumărate ori stareţul. încă cu zece înainte de proslăvirea Preafericitului Patriarh Tihon - mare apărător al credinţei ortodoxe în Rusia - părintele losif îl considera deja sfânt şi aşezase fotografia lui alături de icoana sfântului apostol Andrei cel întâi chemat.

Acest om bineplăcut lui Dumnezeu privea cu neîncredere emisiunile realizate la televiziune, întrucât golesc sufletul şi-l răpesc din calea mântuirii. După urmărirea unor astfel de emisiuni omul nu mai vrea să se roage, iar dacă se va sili la rugăciune atunci rugăciunea lui va fi pur şi simplu o rugăciune a buzelor, iar inima va fi departe de Dumnezeu. O astfel de rugăciune, după părerea părintelui, este spre osândă. în ultimul timp, vrăjitorii („tămăduitori prin bioenergii”) lucrează cu stăruinţă asupra desăvârşirii sistemului de manipulare a oamenilor prin televizor, radio, prin aparatură electronică, fiindcă ştiu că, fiind condiţionaţi astfel, oamenii vor împlini foarte uşor voia

celui rău. „A te mântui nu-i un lucru uşor, spunea stareţul losif. Eu nu voi pune mântuirea pe cap de-a gata - luptaţi-vă şi rugaţi-vă singuri! Dacă vreţi să vă mântuiţi, fiţi surzi, muţi şi orbi”.

Dragostea sa faţă de oameni stareţul o arăta prin faptă, de aceea şi oamenii se duceau la el cu credinţă, aprinzându-şi sufletul de har. Tămăduitorul avea atâta dragoste încât avea puterea să o împartă tuturor: el îi iubea şi pe cei bolnavi şi necăjiţi, dorindu-le vindecare şi se străduia să-i ajute. Fiind odată întrebat de o bătrânică cum se poate dobândi această dragoste, părintele i-a răspuns că acest dar al dragostei este dăruit de Dumnezeu pentru smerenie. Şi de multe ori repeta: „Cum vei fi tu pentru oameni, aşa şi oamenii vor fi pentru tine”. „La rugăciunile părintelui se vindecau oameni, cum spunea K., iar eu am fost deodată cuprinsă de aşa o stare, încât eram gata să-i îmbrăţişez pe toţi. Nu puteam să-mi revin din acea stare de dragoste faţă de fiecare om”. La stareţ veneau de multe ori şi oameni care voiau să se călugărească. în discuţiile pe care le avea cu ei, nu o dată sublinia că este importantă nu numai primirea chipului monahicesc, ci şi ca sufletul să fie de monah.

La aceste cuvinte ale părintelui losif pot fi amintite cuvintele sfântului Apostol Pavel: „Deci luaţi seama cu grijă cum umblaţi, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca cei înţelepţi, răscumpărând vremea, pentru că zilele rele sunt, nu fiţi fără de minte, ci cunoaşteţi care este voia lui Dumnezeu” (Efeseni 5, 15-17).

A venit anul 1970. Se apropia Crăciunul. Simţind că acesta este ultimul Crăciun din viaţa sa, părintele losif voia să-i facă pe toţi să simtă această sărbătoare, atât cât va îngădui Dumnezeu. în ziua praznicului, în capelă s-au

săvârşit rugăciuni, iar după aceea L-au slăvit pe Pruncul Hristos prin colinde. Curtea era plină cu copii, care veneau din sat cu steaua Betleemului, cântând colinde. Părintele losif îi întâmpina singur şi-i îi invita la masă, ofe- rindu-le daruri. Şi aşa toată ziua până noaptea târziu, în curtea stareţului Hristos a fost slăvit neîncetat, şi de tineri, şi de oameni vârstnici.

Sărbătoarea continua totuşi în fiecare suflet, în mintea fiecăruia, şi se păstrau şi cântările psalmilor prin care era slăvit Dumnezeu pentru marea Lui milostivire pe care a arătat-o în acele zile de Crăciun celor ce s-au învrednicit a-1 vizita pe părintele.

La începutul verii anului 1970, părintele losif l-a invitat pe un vechi prieten de la Poceaev, pe Vasile Malcuşca, la lalovița. Amândoi s-au retras în pădure ca să asculte cum cântă cucul. Părintele îl asculta cu o atenţie deosebită, şi după aceea i-a spus prietenului său: „Ultima dată ascult eu împreună cu tine cum cântă cucul”. Aşa a şi fost. La sfârşitul anului el a murit.

De acest minunat părinte s-a legat foarte mult preotul Petru din regiunea Vinniţei. El asculta fiecare cuvânt al stareţului. Acela l-a iubit pentru blândeţea lui, şi pentru smerenia şi ascultarea sa îi dădea binecuvântare să facă rugăciuni de sfinţire a apei. Iar el se retrăgea în chilie să se roage pentru vindecarea celor bolnavi care erau prezenţi la acele rugăciuni. Ei se vindecau atunci pentru rugăciunile tainice ale părintelui. Părintele Petru înţelegea ce urmărea stareţul şi i se supunea cu smerenie. Preotul acela umbla peste tot îmbrăcat în rasă, purtând crucea la piept, aşa cum îl învăţa şi părintele losif, deoarece considera că un preot trebuie şi prin înfăţişarea sa să propovăduiască şi să ţină sus steagul Sfintei Ortodoxii, pentru ca

toţi să vadă şi să priceapă că Ortodoxia există, că Biserica lui Hristos este vie şi lucrează. La un astfel de preot toţi se uită cu respect şi stimă, însă cel care îşi ascunde chemarea sa sub haina unui laic, pentru fiecare este un simplu mirean, care nu ascultă de cuvintele Domnului: „Cel care se va ruşina de Mine, şi Eu mă voi ruşina de el în ziua judecăţii”.

Maica Domnului era pentru părintele Iosif cea căreia îi erau încredinţate Porţile Cerului; se adresa permanent ei în rugăciunile sale. Câteodată, în timpul mesei comune, părintele îi îndemna pe toţi să întrerupă masa pentru a cânta rugăciune Preasfintei Născătoare de Dumnezeu: „Sub milostivirea Ta”.

întristarea şi pustietatea din suflet, după părerea stareţului sunt cauzate de multa vorbire, de lăcomia pântecelui şi de iubirea de câştig. El îndemna ca, în acest caz, în fiecare zi şi ceas oamenii să cânte „Câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi şi-mbrăcat” şi „Cu noi este Dumnezeu”. Părintele avea o frumoas voce de bariton, cântând şi înţelegând foarte bine muzica bisericească.

Se întâmpla câteodată, când se adunau din acelaşi sat în ziua de duminică la rugăciunea de sfinţire a apei, la părintele Iosif, ca, în vreme ce toţi se rugau şi era linişte deplină, stareţul să se întoarcă deodată şi să spună: „Nu mai vorbiţi! Nu mă încurcaţi”. El auzea gândurile oamenilor despre grija lor lumească, care nu-1 lăsau să se roage. „Rugăciunea este lepădarea minţii de tot ceea ce este pământesc”, scriu Sfinţii Părinţi.

Odată, la începutul anului 1970, a intrat în trapeză şi a întrebat cu asprime cine i-a adus flori şi a cerut să nu să i se mai aducă, fiindcă nu are el nevoie de flori, ci de rugăciune. Toţi au rămas uimiţi: nimeni nu vedea acolo vreo floare.

Aproape după an a devenit clară îngrijorarea lui: stareţul a văzut mai înainte că la mormânt îi vor aduce flori, însă lui îi era mai plăcută rugăciunea oamenilor, decât înfrumuseţarea mormântului.

Ce presimţea părintele losif în ultimele zile ale vieţii sale, ce gânduri îl frământau? Cei ce trăiau cu el observau cum stareţul se schimba la faţă; cobora cu mintea în sine într-o stare de rugăciune contemplativă. El cunoştea gândurile celor ce erau în preajma lui: rele sau bune. Mulţumea pentru cele bune şi ierta pentru cele rele. Se ridicau împotriva lui nu numai duhurile rele, ci şi oamenii răi.

Intr-o zi se aşezase părintele să mănânce, însă de mâncare nu se atinse cam jumătate de oră. El şedea şi asculta ceva cu o deosebită atenţie. Având darul lui Dumnezeu el îi auzea pe ateii adunaţi la comitetul executiv raional din Şumsk, hotărându-i soarta. Aceia se sfătuiau ce să construiască în curtea stareţului după moartea lui: o grădiniţă, un spital sau o staţie electrică. Cu siguranţă ştia că tot acolo au plănuit şi omorârea lui.

Au trecut câteva zile. Seara târziu, când toţi dormeau, în verandă (încăpere de vară, de obicei în colţul casei, al cărei zid exterior este alcătuit din mai multe geamuri - *n.tn)* s-a aprins becul. Surorile credeau că acesta este părintele losif - până venea timpul îngheţurilor el dormea acolo. însă când au privit prin geam au văzut doi oameni. Au adunat lumea care venise la părintele şi s-au îndreptat spre camera în care era lumină. Lumina a fost stinsă... S-a făcut întuneric. Geamul era deschis, uşa încuiată. Se făcuse linişte. Neştiind unde-i părintele, ce se întâmplă cu el, au început să bată la uşa chiliei. Peste câteva minute stareţul a ieşit tulburat: prevăzând intenţiile răufăcătorilor, în acea noapte el a dormit în chilie. Părintele losif s-a

apropiat de verandă şi a deschis uşa. A intrat primul. Pe pat era un cuţit finlandez. De sub pat l-au scos pe un tânăr, îmbrăcat în sutana părintelui losif. L-au legat şi l-au dus în capelă. Acela a spus că a fost cu tovarăşul său - posesorul armei, care nu demult terminase armata la marină. Tractoristul răufăcător a fost ospătat, apoi lăsat să plece. Spre seară, din Şumsk a venit miliţia şi a înscenat o urmărire: a întrebat oamenii, a alcătuit un proces-verbal al tentativei de omor, a luat şi proba principală: arma. Cu acestea urmărirea s-a încheiat.

La puţin timp după aceasta, în timpul mesei, părintele losif nu s-a mai atins din nou de mâncare, ci şedea şi asculta ceva. Expresia feţei lui se schimba: când era uimit, când aspru, iar după un timp a zis: „Credinţa mea mă va mântui!”. Şi a explicat celor apropiaţi că în Şumsk iarăşi s-au pus la sfat, gândindu-se cum să-l omoare mai repede, „împotriva mea s-au sfătuit ca să ia sufleul meu”.

A prevăzut stareţul uneltirile vrăjmaşului. îi cunoştea şi pe complicii ucigaşilor şi a prevăzut şi sfârşitul său.

De câteva ori, părintele i-a adunat pe toţi cei ce locuiau cu el în trapeză şi i-a rugat să cânte nişte cântări din slujba Adormirii Maicii Domnului, iar cântarea „Apostoli de la margini...” i-a rugat să o cânte de trei ori. Ascultând smerita cântare îşi acoperea faţa cu mâinile şi plângea. După cântare, cu tristeţe în suflet, spunea: „Ce înfricoşător va fi când vor arunca pământ îngheţat peste mormânt”... Peste patru luni, în Lavră, părintele era prohodit.

Un monah, cu trei zile înainte de moartea minunatului părinte, a simţit o mare greutate pe suflet, şi, aşa cum spunea mai târziu, îi curgeau lacrimi pe obraz fără vreun motiv. Peste patru zile i s-a arătat părintele losif şi l-a rugat să se roage pentru el şi să-l pomenească. Seara el a aflat de moartea părintelui.

A murit acest mare trăitor al vieţii creştineşti pe I ianuarie 1971. Era ninsoare puternică. Sătenii îşi luau rămas bun de la scumpul stareţ. Ieromonahul Bogdan a slujit o sfântă liturghie pentru noul adormit. Şi numai la ora nouă seara, punând sicriul într-o maşină, au venit în Po- ceaev. Ninsoarea nu încetase. Şi natura îşi lua rămas bun de la părintele...

La ora trei noaptea, maşina cu sicriul s-a apropiat de Lavră, însă nu a putut să intre pe porţile mănăstirii: de trei ori a alunecat până jos la poalele muntelui. Alesul Domnului nu voia să intre cu maşina prin porţile sfinte. Atunci au ridicat pe umeri sicriul iubitorului de râvnă dumnezeiască, şi cu cântarea „Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi” au intrat prin porţile sfinte până-n curtea interioară a mănăstirii.

Prin hol l-au adus în biserica Laudei Născătoarei de Dumnezeu. Surorile au adus multe lumânări de ceară din chilia părintelui losif; le-au aprins în policandrele mari puse înaintea mormântului şi le-au împărţit şi oamenilor. Părintele Bogdan împărţea fotografii ale părintelui celor ce stăteau acolo şi se rugau.

Liturghia de a doua zi a slujit-o părintele Samuil. După liturghie a început slujba de pomenire a părintelui losif Ieromonahii au ieşit din altar lângă sicriu. Ninsoarea a încetat, a ieşit soarele şi strălucea ca de Paşti. Iar în timpul sărutării celei de pe urmă, o femeie cu mâna ruptă s-a vindecat. La această rugăciune s-a adunat multă lume.

De obicei monahii adormiţi sunt duşi la cimitir cu maşina sau cu căruţa, însă sicriul părintelui nu a fost lăsat din mâini: fiecare dorea cât de puţin să-l ducă pe scumpul părinte, petrecându-1 pe ultimul drum. Caii, înhămaţi la sanie, mergeau într-o parte pe lângă cortegiu, iar sicriul

mult iubitului părinte Iosif îl duceau pe umeri - „cum tu (te vei purta) cu oamenii... aşa şi ei cu tine...” Nici un monah nu a fost înmormântat aşa, deşi printre ei erau mulţi foarte stimaţi, însă unui astfel de săvârşitor de minuni şi tămăduitor, cum era părintele Iosif, oamenii doreau să-i dea cinstirea cuvenită şi prin aceasta să-şi arate dragostea faţă de cel care i-a iubit şi şi-a închinat toată viaţa lui Dumnezeu şi aproapelui. Arhimandritul Ermoghen a rostit un cuvânt de învăţătură. Sicriul a fost coborât în mormânt, fiind acoperit cu pământ îngheţat (aşa cum spusese mai înainte părintele). Mormântul său a fost săpat alături de mormântul părintelui Sveatopolk. Ambii se odihnesc sub coroana mărului care au fost sădiţi mai înainte de părintele Iosif.

Cum spunea părintele - nu va avea probleme cu domiciliul, că va fi domiciliat în Poceaev - aşa l-au şi „înregistrat” până la a Doua Venire... Documente nu a cerut nimeni, şi a început să fie clar visul lui V. Părintele Kukşa a rugat-o pe împărăteasa Cerului şi ea l-a ajutat să-l înregistreze pe stareţ la Mănăstirea Poceaevului, lucru pentru care bătrânul se rugase, când era încă viu, de V.: „Mă vei îngropa la Poceaev ?” Iar ea se gândea atunci (nu cu mult timp înainte de moartea părintelui Amfilohie) că părintele cerea să fie dus la Poceaev şi înregistrat în casa sa.

După ce l-au îngropat, norii din nou au împânzit cerul. A început să ningă, un vânt puternic s-a pornit să viscolească. Vântul dădea oamenii jos - atât de mult se întristase natura, arătându-şi întristare pentru acest ales al lui Dumnezeu. Şi numai la sfârşitul zilei următoare viscolul a încetat, s-a făcut linişte şi senin...

Părintele Iosif a fost înmormântat pe data de 4 ianuarie 1971. Iar peste trei zile - Sărbătoarea Naşterii lui Hristos.

Dar pentru mulţi bucuria Crăciunului rămânea umbrită de tristeţea morţii părintelui. Era încă vie amintirea Crăciunului din anul ce trecuse, sărbătorit la el în sat, pe ai cărui locuitori el i-a dăruit cu dragoste care nu se poate uita.

Parastasul de patruzeci de zile l-au făcut în lalovița, într-o zi de miercuri. Bătrâna Maneta a avut un vis: se făcea că era lângă un râu şi a observat deodată o barcă mergând ca o săgeată împotriva cursului apei. în barcă era părintele losif. O ceată de demoni - răi, întunecaţi s-au pus la cârma bărcii, strigând triumfător: „Eşti al nostru! Eşti al nostru!” însă stareţul nu-i băga în seamă. Şi aşa barca a ajuns la mal. Nu departe de mal era o catedrală din care au ieşit doi tineri luminaţi care l-au condus pe stareţ în biserică aducându-l în altar, înaintea prestolului. Demonii au răcnit de ciudă şi au dispărut. „Şi se vor lău- da-se-vor cuvioşii întru slavă şi se vor bucura întru aşter- nuturile lor. Slava aceasta este a tuturor cuvioşilor Lui”. Visul bătrânei poate fi tâlcuit aşa: Barca mişcându-se ca o săgeată împotriva cursului - părintele losif făcea minuni prin care erau amăgiţi demonii, considerându-1 păcătos până-n ultima clipă - arătarea voii lui Dumnezeu pentru sufletul său, cu cinstea de a fi condus de îngeri în Biserica Triumfătoare.

După moartea stareţului, veşmintele de monah - mantia, camilafca, metaniile - au fost puse de surori pe analog în biserică, unde s-au rugat pentru el patruzeci de zile. Seara se simţea o puternică mireasmă ce ieşea din ele.

Anii trec, timpul îşi continuă grăbit cursul său. în fiecare an, la mormântul stareţului este sărbătorită ziua de nume şi ziua adormirii lui întru Domnul. Oamenii îşi amintesc de el pe când era viu, faptele lui, glasul, inima iubitoare şi ochii plini de bunătate şi înţelepciune, facân-

du-se cunoscute astfel din om în om minunile vindecărilor. în toţi aceşti ani care au trecut la mormântul părintelui venea mulţime de oameni, iar acum când moaştele lui sunt puse în biserica Adormirii Maicii Domnului din La- vră, vin iarăşi mulţi oameni şi, aprinzând o lumânare, îşi spun necazurile şi bolile aşteptând o alinare din partea părintelui. Vin aici şi cei posedaţi de duhuri necurate... Şi sunt mărturisite multe minuni de vindecare atât la mormântul din cimitirul monahilor unde fusese îngropat, cât şi lângă racla în care sunt puse moaştele preacuviosului părinte losif (în schimă Amfilohie).

Cărarea care ducea spre mormântul său nu se va acoperi niciodată de verdeaţă, rămânând veşnic bătătorită de cei necăjiţi, care vin cu nădejdea că vor primi de la Dumnezeu tămăduire pentru rugăciunile pururea pomenitului părinte losif, marele rugător al Volâniei înaintea lui Dumnezeu.

întreaga viaţă a Preacuviosului a fost o jertfire de sine adusă lui Dumnezeu şi aproapelui în numele dragostei, fiindcă dragostea este principalul rod al vieţii creştinului şi scopul vieţii monahale. Ea este legea vieţii celei cereşti şi pe pământ se naşte dintr-o inimă curată şi o conştiinţă neîntinată. Dragostea este nemuritoare, ea îl urmează pe om dincolo de mormânt, în viaţa cea veşnică şi este o legătură intimă dintre sufletele celor vii şi celor adormiţi. Printr-o astfel de dragoste şi-a atras Preacuviosul un respect adânc din partea oamenilor.

Prin credinţă, dragoste şi milostenia pe care a acordat-o celor aflaţi în necazuri, el a fost un exemplu viu de viaţă, câştigând dragoste şi lăsând o amintire de neuitat în inimile oamenilor, pentru care era şi este un grabnic tămăduitor, milostiv ajutor şi grabnic mijlocitor. Şi după moarte el se arată vindecător, mângâindu-i şi ocrotându-i

pe cei aflaţi în primejdii; oamenii şi acum îi simt dragostea. Domnul l-a adăugat la numărul sfinţilor Săi şi l-a sălăşluit întru împărăţia Sa cea cerească, iar noi ne-am învrednicit să avem în persoana lui un mare rugător şi mijlocitor înaintea lui Dumnezeu, înaintea tronului dumnezeiesc pentru tămăduirea slăbiciunilor şi izbăvirea din necazuri şi ispite.

Facerile de minuni

„In lume necazuri veţi avea,

(Ioan 16, 33)

u există nimic întâmplător. Dumnezeu *W !*
/ cârmuieşte lumea, iar tot ceea ce se în- ' ^
tâmplă în cer şi sub pământ se săvârşeşte
după judecata Preaînţeleptului şi Atotputernicului Dumnezeu, neajuns în înţelepciunea şi atotputernicia Sa, nepătruns în felul Său de a cârmui.

Dumnezeu cârmuieşte întreaga lume, pe fiecare om, fiecare firicel de iarbă - „în tot pământul judecăţile Lui” (Psalm 104, 7). Unora le încredinţează mai mult, altora mai puţin. Şi toate sunt după credinţa omului. Preacuviosului Amfilohie, Dumnezeu i-a încredinţat mai mult decât altora; darul tămăduirii sufletelor. Prin post, rugăciune, prin smerenie adâncă şi printr-o profundă dragoste faţă de Cel Atotputernic şi faţă de aproapele, el şi-a înmulţit acest talant, fapt mărturisit şi de cei ce l-au cunoscut în viaţă sau care s-au vindecat cu ajutorul lui după moarte. Mulţi oameni, pentru că au fost tămăduiţi de bolile sufleteşti şi trupeşti, pentru că au fost îndrumaţi sau pur şi simplu pentru un cuvânt bun pe care l-au primit de la părintele, îşi exprimă mulţumirea prin pomenirea dumnezeiescului doctor.

Ei îşi notează amintirile, îşi împart bucuria şi îngrijorarea pe care le-au simţit în timpul convorbirii cu părintele, faţă către faţă, la mormântul său sau la moaştele Preacuviosului în biserica Peşterii.

Iată câteva din ele, cunoscute de fiii duhovniceşti ai schimnicului, de rude, de cei apropriaţi şi de locuitorii mănăstirii - o picătură în lacul lumii.

Ca vindecător al luxaţiilor şi al fracturilor, preacuviosul Amfilohie s-a pus pe sine la încercare încă pe când era adolescent, ajutându-1 pe tatăl său să îndrepte oasele fracturate, compătimind orice durere omenească. Şi, după aceea, pe când era monah, schiţa cu creionul linia fracturii pe mâna ruptă şi-l trimitea pe bolnav la radiografie - linia creionului coincidea cu exactitate cu radiografia β- cută la spital. Doctorii se minunau de darul pe care îl avea acest simplu monah. Aici acţiona în mod clar darul cunoaşterii „cu duhul”.

Nepoata lui, Anna Timofeevna, care a trăit în satul natal al stareţului, îşi aminteşte cum odată, vizitându-1 pe unchiul său care pe atunci trăia în casa de la cimitirul monahilor, în ochii ei s-a vindecat ca prin minune o femeie cu mâna ruptă. Fractura îi cauzase multă suferinţă femeii şi, de aceea, era nevoită să-şi păzească mâna de orice mişcare în plus. Părintele losif i-a poruncit să-şi pună ambele mâini deasupra capului. Făcând aceasta, ea s-a simţit dintr-o dată sănătoasă şi n-a mai avut nici o durere.

Aproape toţi locuitorii Poceaevului în diferite perioade ale vieţii lor: în copilărie, în adolescenţă sau la bătrâneţe au fost pacienţi ai Preacuviosului. Odată i-au adus o localnică, N. Coborând iama pe scările îngheţate, ea căzuse şi îşi rupsese mâna. Diagnosticul: fisură la osul umărului. Părintele i-a îndreptat mâna şi a îndemnat-o să pună ceva cald pe locul bolnav. După două săpβmâni, întorcându-se la stareţ, ea încă se plângea de o durere puternică pe care o simţea în mână, care creştea în fiecare zi.

Părintele losif i-a luat atunci mâna şi a ridicat-o sus, deasupra capului, întrebând-o:

- Dar aşa se ridică?
- Da-a părinte.
- Fă-ţi cruce; nu te doare?

- Nu, nu mă doare, părinte! - răspundea femeia bolnavă, uitând cu totul de durere.

Părintele avea o regulă stabilită: dacă era adus cineva cu fractură de os noaptea, atunci putea fi chemat în orice ceas din noapte. Aşa s-a întâmplat şi cu pădurarul. Acesta mergea noaptea târziu prin pădure şi în faţă i-a apărut un tractor. Pădurarul s-a ferit cât a putut, însă a fost atins cu şenila, fiindu-i zdrobit piciorul. L-au adus la stareţ. „Părinte, are fracturi!” Şi părintele a venit imediat. De această dată părintele a lucrat la piciorul pădurarului o oră, apoi l-a legat talpa într-un carton. După ce a terminat, i-a rugat pe pădurar, pe tractorist şi pe inginerul-agronom să cineze cu el. Când, după ce au mâncat, s-au ridicat să plece, agronomul şi tractoristul au vrut să-l ducă pe pădurar în braţe până la tractor, însă părintele losif i-a poruncit să meargă singur. Pădurarul, cu frică, a pus piciorul bolnav pe podea, dar s-a îndreptat spre tractor cu un mers sigur, fără să şchiopăteze. Doctorul, prin rugăciunea sa, i-a vindecat piciorul.

I-au adus odată stareţului pe juristul Steţiuk I.: acesta căzuse de pe motocicletă şi îşi fracturase în două locuri piciorul. O lună întreagă stătuse în spital cu piciorul în ghips fără a primi vreo uşurare. Atunci soţia l-a luat din spital şi l-a adus la tămăduitorul de luxaţii. Când i-a scos gipsul, stareţul a văzut că piciorul i se înnegrise; la spital, un picior aflat într-o astfel de stare ar fi fost amputat. El

i-a rugat să-l lase pe bolnav în gazdă la vecini, venind zilnic şi ungându-i piciorul cu o alifie pe care o pregătea singur din miere, ulei şi ceară. Un astfel de medicament vindecătorul îl dădea oamenilor pentru orice boală: celor bolnavi de leucemie, de cancer, de eczemă şi de alte boli, şi acesta i-a ajutat, pentru că, aşa cum spunea şi stareţul, era sfinţit prin rugăciune puternică. După o săptămână, piciorul lui Steţiuk s-a albit puţin, iar când s-a însănătoşit definitiv, atunci părintele a strigat de bucurie: „A ajuns rugăciunea până la Dumnezeu!”.

Din satul Vilşanka, aşezat la o distanţă de cinci kilometri de Poceaev, au adus în vara anului 1965 o fetiţă. Ea căzuse de pe bicicletă şi îşi fracturase clavicula. Părintele losif i-a îndreptat oasele fracturate, iar fata imediat a fugit fără să simtă vreo durere.

Mulţi oameni, chiar şi dintre cei necredincioşi, după o întâlnire cu Preacuviosul şi-au schimbat radical punctul lor de vedere.

Iată, de exemplu, ce s-a întâmplat cu Tatiana din Sankt-Petersburg. Căsătorindu-se, ea s-a stabilit în orăşelul Poceaev. La biserică nu obişnuia să se ducă, despre Dumnezeu nu ştia nimic, chiar dacă fusese botezată din copilărie. A ajuns în lavră din cauza unei boli: din cauza emboliei, un picior i se cangrenase. Doctorul stabilise ziua operaţiei. îi venea destul de greu tinerei să se obişnuiască cu gândul că va pierde piciorul, era bucuroasă de orice, numai să se vindece, fiind hotărâtă să meargă până şi la „o şedinţă” la acest monah despre care se spunea că vindecă orice boală. împrumutând nişte bani, a plecat şi, neştiind cum să se anunţe, s-a aşezat în spatele tuturor.

stând la îndoială şi gândindu-se dacă o va primi şi pe ea, care este o necredincioasă.

Nu a trebuit să aştepte prea mult, din chilie a ieşit părintele losif şi, uitându-se cu atenţie la cei veniţi, a spus: ‚4)umneavoastră..., apropiaţi-vă!” Neaşteptându-se să i se acorde dintr-o dată vreo atenţie, Tatiana tăcea. Părintele losif a precizat: „Auzi, tu, care eşti cu pălărie, apro- pie-te de mine!” Tatiana a intrat, lăsând în urmă murmurul mulţimii. Propunându-i să se aşeze, părintele i-a ascultat necazul şi a îndemnat-o să aibă nădejde: nu-i nevoie de operaţie; i-a dat din acea alifie şi apă sfinţită, spunându-i că se va vindeca. Pentru a-i mulţumi, Tatiana i-a întins douăzeci şi cinci de ruble. Stareţul nu a luat: „Tu n-ai, pe ăştia i-ai luat cu împrumut” - şi, luând din sertar cincizeci de ruble, le-a dat Tatianei, care era cutremurată de cele întâmplate. Venind acasă, ea a început să-şi ungă piciorul cu acea alifie şi să bea apă sfinţită, cum o sfătuise părintele. în scurt timp piciorul şi-a revenit, s-a dezumflat, cangrena a dispărut. Tămăduindu-se nu numai cu trupul, ci şi cu sufletul, Tatiana a început să meargă întotdeauna la biserică, de multe ori alergând la binefăcătorul său după un sfat.

Alt caz de vindecare de cangrenă, care s-a păstrat în memoria noastră, este cazul care a avut loc la Schit. Unul dintre monahi, refuzând amputarea mâinii, se pregătea pentru moarte. Părintele losif, auzind de această boală, a venit la Schit şi a cerut să i se aducă apă fierbinte, spirt, vată, pansament, o farfurie şi un cuţit ascuţit. Scoţându-i pe toţi afară din chilie, a început să opereze: a tăiat parţial mâna bolnavă în două, a lăsat să curgă în farfurie sângele, a spălat rana cu apă, cu spirt, a pansat-o strâns şi a plecat.

Monahul s-a vindecat în câteva zile şi a trăit mulţi ani o viaţă bineplăcută lui Dumnezeu.

Alt caz. Roaba lui Dumnezeu K. în iama anului 1965 a alunecat pe gheaţă şi a căzut pe-o coastă, pe partea stângă, şi credea că „şi-a deranjat inima”. Din acel moment a început să aibă atacuri de cord, care erau însoţite de frica morţii. Aceste crize au legat-o de pat pentru zece-cincisprezece zile. Şi iată, o bătrânică a convins-o să meargă la părintele losif. Au ajuns până în satul Stijok (autobuzul nu circula prin laloviţa), iar de acolo au mers prin pădure pe jos. Au întâlnit o fetiţă care le-a spus că părintele le aşteaptă deja, spunându-i: „Acolo sunt două roabe ale lui Dumnezeu din Poceaev care vin la mine”. Era uimitor şi faptul că K. a mers zece kilometri fără să se odihnească, în vreme ce acasă ajungea cu mare greutate până la locul de muncă.

întrebând-o ce a adus-o până în laloviţa, părintele losif a spus: „Mâine vom face slujba de sfinţire a apei şi îţi vom lecui inima”. însă K. era nedumerită, socotind că inima trebuie lecuită cu extracte din ierburi. Dimineaţă, făcând rugăciunea agheasmei şi stropindu-i pe toţi cu apă sfinţită, stareţul i-a invitat la masă. El în fiecare zi îi ospăta cu o trapeză binecuvântată. După slujbă, K. a simţit a uşurare inexplicabilă în inimă.

Altă dată a fost adus la el un tânăr de doisprezece ani. Era fiul prim-secretarului comitetului regional de partid din Temopol. Avea un sarcom^ la picior, şi nici cei mai iscusiţi doctori nu au putut să-l ajute. Secretarul comitetului era disperat, a hotărât totuşi să mai apeleze la ultima speranţă - l-a adus la părintele losif. Examinându-i piciorul.

stareţul le*a propus părinţilor să-l lase pe copil în jur de două săptămâni undeva la un vecin în gazdă. A spus că-1 va vindeca numai prin rugăciune. L-a rugat să poarte o cruciuliţă la gât şi în riecare dimineaţă să vină la rugăciunile de sfinţire a apei, să bea apă sfinţită şi să guste din binecuvântata masă. Tânărul le-a împlinit pe toate întocmai.

După două săptămâni sarcomul a dispărut ca şi cum n-ar fi fost, şi părinţii fericiţi l-au luat acasă absolut sănătos. Drept mulţumire, prim-secretarul a luat măsuri ca în lalovița să circule în fiecare zi cursa Kremeneţ - Malaia la-loviţa, promiţând că nu va crea probleme taximetriştilor de a aduce oameni la părintele şi că nu îl va mai ţ)ersecuta.

Preotul Anatolie din regiunea Vinniţei îşi aduce aminte: „In anul 1965, cu binecuvântarea stareţului, am pornit spre lalovița. Aveam ulcer la stomac şi voiam să aflu dacă este nevoie de operaţie. Stareţul nu mi-a dat binecuvântare să mă operez, ci mi-a dat mai multe leacuri din ierburi, explicându-mi cum trebuie preparată şi consumată fiertura din aceste ierburi şi cum se ţine postul, că este nevoie de rugăciune şi de Psaltire. Am stat la el vreo patru zile şi am simţit o uşurare. Şi acasă am împlinit canonul de rugăciune, aşa cum m-a îndemnat stareţul. Starea sănătăţii mele s-a îmbunătăţit...”

Veneau la părintele-doctor oameni suferinzi de felurite boli. Din Dnepropetrovsk au venit două prietene, angajate la o fabrică de confecţii. Una dintre ele era surdo-mută. Părintele a întrebat-o cum o cheamă. Prietena ei i-a răs-puns: „Părinte, ea este surdo-mută”. „Tu să taci!”, a spus părintele şi a întrebat-o din nou pe surdo-mută care îi este numele. Ea a mârâit ceva. însă stareţul n-a încetat să o întrebe. Şi dintr-o dată:

- Galea, a răspuns răspicat surdo-muta. Şi de acum auzea şi vorbea. Prietena celei surdo-mute, fiind cutremurată de minune, de bucurie a început să plângă. Galea avea atunci douăzeci şi cinci de ani. Când era de trei ani, a fost bătută fără milă de mama vitregă şi, de frică şi de durere, fata a devenit surdo-mută. Părintele losif a tămăduit-o.

Altă dată părinţii unui băieţel de trei ani l-au rugat pe părintele losif să-l tămăduiască. Stareţul a cerut să i se dea copilului un măr murat care era pus într-o farfurie pe masă. Părinţii au spus că copilului nu-i plac merele murate. Insă spre marea lor mirare el a mâncat mărul cu multă plăcere. Şi după aceea părintele l-a întrebat ceva pe copil şi acela i-a răspuns. A început să audă şi să vorbească.

S-a întâmplat odată că nişte părinţi şi-au adus pe cei doi fii surdo-muţi ai lor, rugându-1 cu lacrimi pe părintele să-i ajute să scape de acest necaz. Stareţul i-a sfătuit să-i ducă pe copii la şcoala de surdo-muţi. Părinţii însă nu încetau să-l roage. Şi atunci părintele losif I-a întrebat aspru pe tatăl copiilor dacă a hulit vreodată pe Dumnezeu. Tatăl surdo-muţilor, plecându-şi capul, a plâns cu amar. „Iată, pentru aceasta copiii tăi toată viaţa lor vor tăcea - aceasta este pedeapsă de la Dumnezeu pentru tine”. Iată un exemplu clar pentru noi că Dumnezeu nu se lasă batjocorit.

Trebuia să ai mare dragoste în inimă, pentru a nu lăsa pe cineva necercetat şi neajutat. Acest doctor al lui Dumnezeu avea o astfel de dragoste. EI găsea timp pentru fiecare. Odată a vindecat un copil, fiul unui militar. Acesta, plângând de bucurie, s-a aruncat să-l îmbrăţişeze când pe fiul său, când pe stareţ. A vrut să-i dăruiască părintelui losif maşina, banii, însă el le-a refuzat pe toate.

Şi pe lângă aceasta, au venit la părintele doi oameni nu foarte tineri - soţ şi soţie. Intrând în curte, ei şi-au pierdut dintr-o dată cunoştinţa. Când s-au trezit, au spus că unica lor fiică este paralizată de paisprezece ani şi că s-au adresat la mulţi doctori, însă aceia n-au putut face nimic. Până la urmă au fost sfătuiţi să meargă la părintele losif. Cu o jumătate de lună în urmă ei îşi aduseseră fiica aici. Părintele se uitase la ea şi le spusese să vină peste o lună, iar fata să rămână la el. Şi iată acum şi-au văzut fiica fugind în întâmpinarea lor.

Odată părintele a plecat într-un oarecare sat pentru toată ziua, la un bolnav. EI nu refuza niciodată p>e nimeni, fără să ia seama la greutăţi şi osteneli. însă în acea clipă au adus la el un copil foarte bolnav de treisprezece ani. Peste câteva ore a murit. L-au pus în curte pe un scaun. Noaptea târziu a venit părintele. S-a apropiat de cel care murise deja şi a făcut cruce asupra lui. Copilul a deschis ochii - a înviat. Părintele losif a cerut să-i dea ceva de mâncare.

Preacuviosul avea şi darul preştiinţei sau al „vederii înainte”. Despre aceasta mărturiseşte maica Irina şi nu numai ea. El a ştiut dinainte că Irina nu va mai fi cu mama sa duhovnicească. Aşa s-a şi întâmplat. Maica Maria chiar după ce a vorbit cu părintele losif şi cu Irina a plecat în oraşul Verhoturie din regiunea Sverdlovsk, făgăduind că o va chema şi pe Irina. însă s-a îmbolnăvit de tuberculoză şi chiar în acelaşi an a murit. Aşa s-a împlinit prorocia părintelui losif

„Odată, într-o seară de iarnă, povesteşte sora care făcea ascultare la părintele losif, eu citeam psaltirea în capelă, stând în faţa analogului, faţă în faţă cu geamul. Citeam mecanic, gândindu-mă la altceva. Am privit fără să

vreau pe geam şi l-am văzut pe părintele losif, care s-a uitat foarte aspru la mine. Iar când a intrat în capelă mi-a zis: Cu buzele rosteşti rugăciunea, dar cu mintea eşti departe de Dumnezeu”.

O femeie din Poceaev de multe ori îşi amintea de prima sa vizită pe care a facut-o părintelui losif, în vara anului 1965. Era duminică. După slujba de sfinţire a apei şi binecuvântata masă, ea şi încă o femeie se pregăteau de plecare, sperând să prindă ultimul autobuz, însă părintele losif a spus că Ia ora şase vor prinde o ocazie care Ie va duce până acasă. Tovarăşa de drum a acestei femei auzise de la localnici că, dacă se va întâmpla să plouă, maşina nu va putea să treacă, şi ele au hotărât să plece. Se apropriau de staţia de autobuz, iar în întâmpinarea lor venea un cunoscut din Poceaev într-o maşină verde. El a întrebat dacă stareţul este acasă şi le-a propus să le ia când se va întoarce, însă, supărate pe sine pentru puţina lor credinţă, femeile au plecat cu autobuzul. După această întâmplare K. se temea să încalce orice cuvânt al părintelui losif, chiar dacă nu era o poruncă.

La sfârşitul anului 1970, o doamnă tânără şi-a adus fetiţa de cinci ani, care era bolnavă. Mama a început să-i povestească stareţului despre boala fiicei. Părintele a cerut unei surori să-i aducă din bucătărie cuţitul mare. Luând cuţitul i l-a dat femeii zicând: „Na, înjunghie-o!”. Fiind speriată şi uitându-se la stareţ, ea şi-a strâns copilul în braţe. Părintele losif i-a poruncit din nou: „înjunghie-o, ţi-am zis!”. Femeia şi-a strâns copilul şi mai tare în braţe şi de frică a strigat. Atunci minunatul doctor a întrebat-o: „De cei pe care i-ai ucis în pântece, de ceilalţi, nu ţi-a fost

milă? Şi mai frumoşi ar fi fost! Pentru păcatul tău se chinuie acum copilul!”

Părintele trăia necazul care umplea inimile oamenilor ca şi cum ar fi fost al lui, pătimind cu cei ce pătimesc şi făcând pogorământ celor neputincioşi.

Trecând pe lângă biserică, îşi aminteşte Marta, o locuitoare a Poceaevului, oamenii de multe ori cădeau jos înaintea părintelui. „Pe aceştia demonii îi aruncă la pământ”, spunea părintele losif. Apropiindu-se, cum povestea roaba lui Dumnezeu, Alexandra, de o fată de douăzeci şi şapte de ani, care de mult timp era stăpânită de demon, stareţul a apucat-o cu mâinile de cap şi a poruncit cu asprime: „Ieşi, ce-ai intrat în ea? Ţie-ţi spun, ieşi!” După un timp, fata deodată s-a luminat la faţă şi de bucurie a strigat: „A ieşit!”

In toamna anului 1956, îşi aduce aminte o bătrână care obişnuia să vină la Lavră, când la Liturghia de dimineaţă din biserica peşterii au început să cânte „Tatăl nostru”, dinspre coridor s-a auzit un sunet pătrunzător. Strigătul violent ca de multe glasuri, se auzea din ce în ce mai tare, revărsându-se în biserică. Toţi fără să vrea şi-au întors privirea spre uşă. Aveai impresia că o gloată întreagă de nebuni se apropiau de uşă. Mare le-a fost uimirea când au văzut o femeie tânără, foarte slabă, care cu mare greutate putea fi dusă de patru oameni. Cu un efort de necrezut, fiind adusă în peşteră, s-a oprit. Imaginea raclei cu moaştele preacuviosului Iov şi peştera unde s-a nevoit acesta i-au creat o stare de groază de nedescris. Strigând şi mai puternic, ea dintr-o dată şi-a eliberat mâinile şi s-a aruncat de lângă sfintele moaşte, îndoindu-şi picioarele, cam la cinci metri mai aproape de intrare. Oamenii care pă

zeau sfintele cu mare efort punând stăpânire asupra creaturii firave, care era posedată de o putere neomenească, au dus-o în biserica Adormirii, unde în faţa răstignirii părintele losif citea un acatist. Demonizaţii, fiind aşezaţi în spatele lui, se întindeau pe podea în diferite poziţii, umplând văzduhul de ţipete răsunătoare. Femeia care fusese adusă, s-a aruncat pe una dintre demonizate şi suindu-se deasupra ei, lovindu-o cu picioarele din ambele părţi, striga: „Diii! Să mergem!” într-o parte a bisericii era soţul vărsând lacrimi amare. Era un bărbat înalt, tânăr, cu aspect de intelectual, şi uitându-se cu jale în stânga şi în dreapta, îi ruga pe oameni: „Rugaţi-vă pentru ea, o cheamă Zoia”. Femeile îl învăţau cum se ţin degetele când faci cruce, iar Zoia, din timp în timp, venindu-şi în sine, se arunca înaintea Răstignirii, strigând: „Doamne, iar- tă-măl”, „Maica Domnului, iartă-mă!” După aceea cădea fără cunoştinţă pe podeaua de piatră şi iarăşi începea să se chinuie, apucându-1 pe părintele de veşminte. Abia ţinându-se pe picioare, el continua să citească acatistul, ştergându-şi câteodată picăturile reci de sudoare de pe faţă albită. Acatistul a luat sfârşit, părintele s-a întors spre Zoia şi a întrebat-o: „Eşti creştină?” Cutremurându-se cu indignare, cu o pustietate străină în ochi, Zoia a vorbit nu cu vocea sa:

- Zoia este creştină, eu însă sunt baptistă!
- Ieşi, a zis stareţul demonului.
- Dar unde o să mă duc?
- In adânc!
- Nu vreau în adânc! - a strigat duhul cel rău.
- Vedeţi, creştinilor, adâncul îl înspăimântă până şi pe demon! - a zis părintele oamenilor care erau adunaţi aco-

Io. între timp, Zoia, stând jos pe podea din cauza slăbiciunii, l-a rugat pe soţul său să-i dea bani părintelui losif. Părintele losif a refuzat să ia bani, făgăduind că se va ruga pentru ea.

Seara, Zoia, stând cu evlavie împreună cu soţul la slujbă, îşi amintea cu durere de anii grei pe care i-a petrecut în boala sufletească. Acum, având această experienţă dureroasă, nu se mai îndoia care este adevărata credinţa. Totul începuse amuzant-romantic.

Cu unsprezece ani înainte, fiind foarte tânără şi plină de viaţă, Zoia a întâlnit un tânăr care tocmai absolvise facultatea şi fusese trimis la Donbas în calitate de şef de mină.

Mama lui Alexandru - aşa se numea tânărul - era baptistă. Acolo a atras-o şi pe Zoia, aşa încât aceasta cânta la adunările sectei. Zoia şi Alexandru au hotărât să se căsătorească.

Ca să nu-i întristeze pe părinţii miresei, pentru că mama Zoiei era ortodoxă, au hotărât să se cunune. Dar Dunmezeu nu se lasă batjocorit. Spre groaza mamei, s-a dat pe faţă viclenia mirelui şi a oaspeţilor: Zoia s-a îndrăcit în momentul în care preotul i-a pus cununia pe cap. Cu toate acestea, căsătoria a avut loc. S-au născut două fete. Atmosfera păcii şi a liniştii din casă era câteodată stricată de crizele de nebunie în care cădea Zoia, în vreme ce tânărul soţ nu cruţa nici un mijloc pentru tămăduirea soţiei. Toate au fost zadarnice până în ziua în care nişte oameni cu inimă bună i-au îndrumat spre Poceaev, unde părintele losif a vindecat-o chiar în prima noapte, când aceasta a stricat geamurile din hotelul oraşului. Vindecarea Zoiei atât de evidentă şi minunată i-a făcut pe amândoi să se căiască pentru rătăcirea lor şi să cunoască adevărata cale a mântuirii.

întorcându-se acasă, soţul Zoiei a făcut declaraţie scrisă la comitetul de partid cu cererea de a fi exclus din partidul comunist, motivând că a devenit creştin şi ortodox. Cererea i-au aprobat-o, de la lucru nu l-au alungat şi Alexandru a fost până la pensie şeful acelei mine. După aceea a fost preoţit, venind câteodată la Poceaev, unde făcea slujba parastasului la mormântul îndrăgitului părinte.

în vara anului 1965, fiecare din cei ce veneau la părintele losif puteau observa că acesta era ajutat de o fată harnică, smerită. în timpul slujbelor de sfinţire a apei, Nadejda, aşa îi era numele, stăruia cu evlavie să-l ajute pe părintele: îi aducea apă, îi aprindea lumânările, îi aducea tămâie. Odată, după slujbă, ea şi-a povestit istoria ei. Nadejda venise în laloviţa din Magadan, unde lucrase ca infirmieră. De la douăzeci de ani a început să aibă crize de îndrăcire. Un oarecare tânăr i-a propus să se căsătorească, însă ea a refuzat. Mama lui se pare că a făcut vrăji, pentru ca Nadejda să nu se mai poată căsători cu nimeni. La lucru erau nevoiţi să-i suporte boala, care se manifesta periodic. Cineva i-a povestit fratelui ei, care absolvise universitatea de medicină, despre părintele losif şi i-a dat şi adresa acestuia. Fratele ei a adus-o la stareţ. „Şi l-am văzut în persoană. El stătea pe un cerdac înalt. Deodată s-a făcut simţită în sufletul meu o aşa de mare ură, încât eram gata să-l rup în bucăţi. însă el şi-a ridicat mâna ca să mă binecuvinteze, şi o putere interioară inexplicabilă m-a aplecat cu capul până la pământ. Eu am căzut şi nu mai ţin minte nimic. Când m-am trezit, am simţit că m-am vindecat: îmi era uşor pe suflet şi eram plină de bucurie. Fratele a plecat pentru că el trebuia să se angajeze la spitalul la care a fost numit medic-şef, iar eu am rămas la

părintele losif aproape două săptămâni. în curând o să mă întorc acasă”.

De foarte multe ori stareţul era nevoit să rabde diferite necazuri din partea vizitatorilor săi gălăgioşi, posedaţi de duhuri rele. Cei ce locuiau cu el îl sfătuiau să nu mai primească demonizaţi, fiindcă demonii se răzbunau pe toţi cei ce locuiau cu părintele sau lângă el. însă părintele losif răspundea: „Este greu să rabzi, dar nici nu trebuie să ne temem de draci!” Un astfel de vizitator a fost adus de soţia lui. Acesta s-a dezbrăcat în pielea goală, a intrat în casă, a luat cuţitul de pe masă şi şi-a spintecat pântecele, slavă Domnului, fără să-şi atingă peritoneul. L-au dus urgent la spital. Pe alt nebun de acest gen l-a adus mama sa. Era înalt de statură şi după cum se vedea foarte puternic din punct de vedere fizic. Bolnavul s-a apropiat de părintele care şedea pe un scăunel în curte şi pe neaşteptate l-a lovit cu o aşa putere în faţă încât părintele a căzut şi două ceasuri a stat culcat, fără cunoştinţă.

O oarecare femeie şi-a adus fiica demonizată. în timpul rugăciunii ea a lovit-o pe maică-sa în cap cu o sticlă, aşa încât i-a crăpat fruntea, şi după aceasta a fugit. Mama ei, plină de sânge, plângea şi se tânguia, întrebându-se unde îşi va afla acum fiica. Părintele losif i-a pus o bucată de vată pe frunte şi rana a început deodată să se strângă. El a liniştit-o pe femeie, spunându-i că fiica ei se va întoarce. Peste câteva clipe s-a apropiat de curte o maşină, în care se afla fata care fugise. Şoferul o întâlnise pe stradă şi îşi dăduse seama de unde a fugit. El s-a oprit, a prins-o, a aşezat-o în maşină şi a adus-o la părintele losif. Atunci era Săptămâna Luminată şi părintele i-a dat mamei şi fiicei acesteia nişte bani, şi i-a poruncit fetei să-şi

sărute mama şi s-o salute cu învierea lui Hristos. Ea s-a supus. Şi salutând-o cum se salută de Paşti, deodată s-a vindecat, venindu-şi în sine.

în toamna anului 1970, au venit nişte oameni în vârstă şi şi-au adus fiul, Teodor. Acesta în armată îşi ieşise din minţi. în momentul în care părintele losif s-a apropiat şi a făcut cruce asupra lui, tânărul şi-a strâns pumnii, şi-a încleştat dinţii şi a început să bată pasul pe loc, să se învârtească şi să mârâie cu mânie. „Ce, ai vrut să ajungi cosmonaut?”, l-a întrebat părintele. Stareţul i-a îndemnat pe părinţi să se roage pentru el, şi mai târziu au plecat. Teodor nu a reacţionat cu nimic la rugăciunea părinţilor săi şi nici nu voia să audă de rugăciune, refuzând să mănânce. Voia să plece undeva, certându-i: „Unde m-aţi adus?” Părinţii plângeau, rugându-se Domnului pentru vindecare. Exact după o săptămână înainte de masă. Teodor s-a apropiat de trapeză şi a cerut de la surorile mănăstirii peria de încălţăminte. în acea zi el s-a dus la masă comportându-se ca un om normal, răspunzând cu bucurie şi dreaptă judecată la întrebările care i se puneau. Părinţii lui au fost şocaţi de comportamentul fiului lor. Şi-au plecat genunchii în faţa părintelui losif mulţumindu-i pentru vindecarea lui Teodor. „Mulţumiţi-! lui Dumnezeu, nu mie. S-a vindecat pentru rugăciunile voastre”, le-a spus părintele şi i-a binecuvântat să plece cu pace.

Părintele losif i-a retezat o şuviţă unei femei care îşi purta în mână capătul ei ca pe un copil. I-a zis că unele şuviţe de păr sunt legate de demoni - ei sunt acolo legiuni întregi, şi nu pot fi retezate cu nimic şuviţele; nici cu foarfe

cele, nici cu briciul. De aceea oamenii se chinuie ani întregi, nefiind în stare să se elibereze de şuviţele încâlcite'*.

El nu se temea deloc de atei. Din această cauză au venit, l-au scos din chilie şi l-au dus la Temopol, într-un spital de bolnavi psihic. Chilia au pecetluit-o cu ceară. După câtva timp a venit părintele losif îmbrăcat într-un sacou, bărbierit, ca un bătrânel. De îndată ce a ajuns s-a dus să se închine la Talpa Maicii Domnului, la icoana făcătoare de minuni şi la moaştele Preacuviosului Iov al Poceaevului. Oamenii, auzind că s-a întors părintele losif, au fugit după el; era cunoscut peste tot, de către toţi. în dimineaţa următoare a slujit sfânta Liturghie în biserica Peşterii. Oamenii, uitându-se la el, plângeau. La slujbă era prezentă şi acea Svetlana Alliluieva - fiica lui Stalin, care l-a eliberat din spitalul de bolnavi psihic. După aceea ea l-a luat cu sine în Lvov; nădăjduia să-l ducă în Caucaz. Au poposit în Lvov. Noaptea l-au mutat pe părintele losif în linişte într-un alt apartament. Dimineaţa Svetlana a făcut scandal (ea dormise în acelaşi apartament), însă cui să-i spui: a plecat, şi unde anume nu se ştia. în Lvov el a stat cam două luni, până ce s-au liniştit toate, iar după aceea s-a mutat în laloviţa, la ai săi.

Când eram chemat de miliţie la interogatoriu, întotdeauna luam binecuvântare de la părintele losif. El îmi spunea:

* Este vorba de o boală în care firele de păr sunt foarte strâns lipite între ele şi formează şuviţe care nu pot fi tăiate (n. *red.).*

„Du-te şi nu te teme de nimic”. Nu se temea de ei nici stareţul, pentm că atunci când colaboratorii KGB şi miliţia umblau prin curtea Lavrei, el îi alunga strigând la ei: „Plecaţi de aici. Ce vă mai trebuie? Aici trăiesc monahi”.

Ieromonahul Agaton

îi mulţumesc părintelui losif, că m-a vindecat de eczemă la picioare de care am suferit mult timp. Mi-a pregătit nişte alifie, mi-a uns piciorul şi eczema a trecut. Doctorii la care am apelat de multe ori nu au putut să-mi vindece eczema.

Schiarhimandritul Dimitrie

Eu m-am ataşat de părintele losif având o evlavie deosebită faţă de el. într-un timp, veneau din Lvov la părintele nişte colaboratori ai KGB-ului şi miliţia şi au cerut să fie cedată statului catedrala Sfintei Treimi, şi ajutorul de stareţ a fost de acord. Eu am fost şi am văzut totul. în acel ceas s-a apropiat de soborul Sfintei Treimi părintele Am- filohie, şi oamenii care erau adunaţi acolo s-au apropiat de el ca să ia binecuvântare. Erau îngrijoraţi şi cu binecuvântarea părintelui au început să-i alunge pe oaspeţii cei nepoftiţi. Iar în seara aceleiaşi zile a început o furtună puternică şi din cauza unui trăsnet s-au spart toate geamurile chiliei în care trăia ajutorul de stareţ şi în partea chiliilor care existau prin apropiere. Apa a invadat holul.

Natura ne-a amintit-toate cele ce s-au întâmplat în acea zi.

Arhimandritul Vsevolod

Aveam de multe ori ocazia să trec prin Ialoviţa pe la părintele Iosif având binecuvântare de la părintele Augustin. Nu o dată mi-a spus că pe cei care vor veni la el la mormânt îi va ajut pe toţi a. Era, într-adevăr, rob al lui Dumnezeu.

Arhimandritul Silvestru

Fiind portar, de multe ori am văzut cum intrau în Lavră colaboratori ai KGB-ului, stăteau pe băncuţele de afară, iar părintele Iosif ieşea la ei, şi îi alunga din curte până lângă clopotniţă.

Igumenul Valerii

Părintele Iosif a vindecat-o pe sora mea: ea avea un picior mai scurt decât celălalt. Şi a mai spus că ea va ajunge călugăriţă. Prorocia s-a împlinit.

Monahul Adrian

Acestea s-au întâmplat la sfârşitul lui noiembrie-începutul lui decembrie 2002. Mătuşii mele din Volâni i-au găsit tumoare la sân. Ea se pregătea pentru operaţie, însă înainte de aceasta s-a hotărât să-şi pună în partea bolnavă nişte nisip luat de la mormântul schiigumenului Amfilohie. Ea era credincioasă, cânta din copilărie în corul bisericii; acum are vreo patruzeci de ani. S-a dus la operaţie, şi când a făcut mamografia finală, mare minune! Nu se mai vedea nici o tumoare.

Fratele Gheorghe

La cimitirul monahilor la mormântul schiigumenului Amfilohie se fac zilnic rugăciuni. Vin oameni şi vara, şi iama, vărsând multe lacrimi de bucurie sau din cauza necazului sau a tristeţii. Stareţul îi primeşte cu bucurie pe toţi dăruindu-le tuturor, unuia vindecarea trupului altuia vindecarea sufletului.

Roaba lui Dumnezeu M. locuia lângă cimitirul monahilor. Câţiva ani în urmă s-a îmbolnăvit de ficat. Nu i-au ajutat nici un fel de preparate medicinale. A văzut în vis procesiunea înconjurării bisericii din Lavra Poceaevului şi printre monahi l-a observat şi pe părintele losif. Ea s-a apropiat de părintele ca să ia binecuvântare, iar părintele a mustrat-o pentm că nu vine niciodată la mormântul lui. A sfătuit-o să ţină post şi să se roage şi atunci boala de unde a venit acolo se va şi întoarce. Crezând visului, M. se ducea în fiecare zi la mormânt, se ruga şi îi cerea cu lacrimi ajutorul. După două săptămâni, într-o dimineaţă când s-a trezit a observat că „boala de unde a venit acolo s-a şi dus”.

Maria Dimitriuc avea sinuzită şi dureri puternice de cap. S-a întâmplat ca împreună cu mama şi cu sora sa să meargă într-un sat vecin, aflat la o distanţă de cinci kilometri de Poceaev şi au trecut pe la părintele losif pe la mormânt. Luând un pumn de ţărână ea l-a apropiat de frunte. Şi aşa a mers jumătate din drum şi deodată a simţit că nu mai are pământ în mână şi că durerea a dispărut, spunându-le acestea îndată surorii şi mamei sale.

M. avea dureri puternice la mâini. Ea a venit la mormântul stareţului, s-a rugat şi, punându-şi mâinile bolnave pe mormânt s-a rugat pentru vindecare. Durerea a dispărut.

Monahiei M. i s-a îmbolnăvit piciorul; nu i-a fost de folos nici un medicament. Cu mare greutate ajungând ea la cimitirul monahilor, a luat o mână de pământ de la mormântul părintelui, şi-a frecat piciorul şi a plecat acasă. Boala a trecut.

Roaba lui Dumnezeu V. a venit şi ea la mormântul sfântului. Suferea de multă vreme de dureri puternice de cap. Cu credinţa că se va tămădui şi-a sprijinit capul de crucea lui, s-a uns cu ulei din candelă, şi s-a vindecat.

Unei locuitoare a Poceaevului i s-au umflat picioarele aşa de tare încât nu mai putea să meargă. Boala era periculoasă, putea să ducă la amputarea picioarelor. Tânguindu-se de durere, a ajuns cu mare osteneală la mormântul părintelui losif. Plecându-şi genunchii lângă cruce, a cerut cu lacrimi de la părintele ajutor: „Tu întotdeauna m-ai tămăduit când erai viu, tămăduieşte-mă şi acum...” Şi imediat a simţit o uşurare şi în acelaşi timp şi o vindecare desăvârşită, fără vreun tratament medical.

Monahia M., cu mare efort, a ajuns la mormântul părintelui losif - avea dureri puternice în regiunea lombară şi la picioare. S-a urcat cu ambele picioare pe lespedea de pe mormânt, sprijinindu-se de gărduţul care împrejmuia mormântul. Se ruga în gând, cerând vindecare. Deodată a simţit că din mormânt a ieşit o putere asemenea curentului electric care i-a străbătut trupul şi s-a topit, durerea a dispărut, picioarele şi-au recăpătat puterea de mai înainte.

Şi multe cazuri de acest gen, la prima vedere simple, vorbesc despre sfinţenia alesului lui Dumnezeu.

Unei femei din Georgia, părintele losif i s-a arătat în vis. Ea nu îl văzuse niciodată, nu auzise nimic despre el. Părintele a sfatuit-o să-şi aducă nepoţica suferindă la el la

mormânt. Şi, într-adevăr, nepoţica s-a vindecat. Acea femeie a plătit ca să se facă o rugăciune de mulţumire, iar la mormântul vindecătorului au făcut la cererea ei rugăciunea parastasului, după care a organizat în acelaşi loc o masă pentru toţi cei prezenţi.

Mulţi au afirmat că, venind la mormântul părintelui, au primit o linişte sufletească şi s-au vindecat de diferite neputinţe. S-au vindecat aici şi de patimi trupeşti. Judecaţi şi singuri. O femeie avea un soţ beţiv fără simţul răspunderii, mânios şi bătăuş - nu aveau pace cei ce trăiau cu el. Acea femeie a venit împreună cu fiica sa la Poceaev, a mers la cimitirul monahilor la părintele losif cerându-i ajutorul. Având un oarecare îndemn lăuntric, a pus o sticlă de vin roşu pe mormântul părintelui şi cu lacrimi în ochi s-a rugat pentru tămăduirea soţului. Acest vin era ultima picătură - soţul ei a refuzat de atunci să mai bea.

De foarte multe ori se pot vedea la mormântul părintelui oameni stăpâniţi de duhuri necurate, se pot auzi strigătele lor neomeneşti: „cu focul mă arde, cu bâta mă bate, am să ies, am să ies...” Tot aşa ca şi în timpul vieţii... Şi se duc la el ca la unul viu şi locuitorii din apropriere. Nu va mai creşte, după cum se vede, iarbă pe cărarea care duce spre părintele, fiind bătătorită de oameni necăjiţi care se merg la el cu nădejdea de a afla tămăduire de la Dumnezeu şi mângâiere pentru rugăciunile părintelui losif - celui plăcut lui Dumnezeu. Oamenii cred şi sunt convinşi de sfinţenia lui, iar glasul lor este glasul lui Dumnezeu. Şi acest fapt este un adevăr de necontestat.

Scrisorile... Scrisorile care au venit pe adresa Lavrei Poceaevului. Ele sunt multe. Şi în fiecare există câte o pa-

gină de fapte săvârşite de sfântul Amfilohie, minuni. Şi fiecare scrisoare poate da o anumită senzaţie de apropriere faţă de necazurile omului. El avea puterea de a se apropia cu blândeţe şi fineţe, cu dragoste părintească de orice suflet bolnav, tulburat, care nu se înţelegea pe sine însuşi, curăţindu-i calea şi arătându-i încotro şi cum să meargă. Şi în fiecare scrisoare, printre rânduri, se ascunde caracterul tainic al nevoinţei sfântului, după a cărui accesibilitate şi sociabilitate exterioară se ascundea uriaşa lui osteneală duhovnicească, credinţa tare, acea stare despre care mărturisea sfântul Apostol Pavel: „De acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine...”

Eu, Galina Alexeevna, vreau să vă fac cunoscute cele ce s-au întâmplat cu mine. Pentru prima dată am venit la Mănăstirea Poceaevului în luna iunie cu băiatul meu Grigorie care era într-o stare foarte îngrijorătoare. Am vizitat mormântul sfântului Amfilohie. Slavă lui Dumnezeu pentm că mi-a arătat calea care m-a dus la acest părinte!

Aveam sub braţ de mulţi ani tumoare, iar în interiorul acestei tumori simţeam ceva tare, ca o pietricică nu prea mare. M-am gândit să pun la rană nişte ţărână de la mormântul sfântului. Chiar din prima zi de când am început să fac acest lucru am început să simt pulsaţii în sân, ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva înăuntru. Având u-mi sufletul plin de pace, m-am bucurat foarte mult de cele ce se întâmplau. Au trecut două săptămâni şi după rugăciunile de dimineaţă am început să-mi fac masaj la sân. A început să-mi iasă din sân nişte puroi dens de culoare cenu- şiu-verde. La început ieşea puţin, iar mai târziu mai mult.

Am primit vindecare. M-a cuprins o bucurie de neînchi^ puit, fiindcă această boală m-a chinuit aproape zece ani.

Eu am crezut că schiigumenul Amfilohie poate să vindece orice boală!

Venind la Lavra Poceaevului, m-am îmbolnăvit de angină purulentă. Vroiam să mă duc la doctori, însă m-a atras ceva la mormântul părintelui Amfilohie. Am mers la mormânt. Acolo un monah îi citea acatistul. După acatist, acesta mi-a uns cu untdelenm de la candela mormântului gâtul bolnav şi eu mi-am pus ţărână de la acelaşi mormânt. După o zi toate durerile au dispărut.

Păcătoasa Xenia

Eu, Secretariuc Galina Hrisanfovna, sunt din Odesa. Pentru prima dată am vizitat această lavră a Poceaevului în anul 1958 şi am văzut minunate vindecări ce se săvârşeau pentru rugăciunile părintelui losif. Cred că este de datoria mea să nu ţin sub tăcere aceste minuni. Am asistat la vindecarea unui demonizat mai în vârstă. Iar o femeie de aproximativ cincizeci de ani se rostogolea spre intrarea în catedrală. Pentru rugăciunile preacuviosului s-a vindecat şi aceasta. După izgonirea demonilor, cei doi care fuseseră demonizaţi se rugau în linişte în timpul slujbei şi s-au împărtăşit cu Preacuratele Taine ale lui Hristos.

Foarte des am văzut lucruri neobişnuite la părintele losif. Am văzut lupta dintre acest părinte minunat şi satana. Iată un caz: preacuviosul s-a apropiat de o femeie care ţipa, punându-şi mâna peste ea, însă aceea striga: „Părinte

losif, suntem mai mulţi, nu ne vei putea învinge, nu vom ieşi, suntem şase”. Iar părintele îi răspundea: „Veţi ieşi!” Demonul striga: „Nu vom ieşi, ea este a noastră de la zece ani”. Părintele losif, îndreptându-şi privirea către cer, se ruga cu inimă înfrântă, iar femeia striga: „losife, losife, nu te mai ruga!”

în cele din urmă, s-a vindecat.

Oare aceasta nu este o minune?

Cremeneţ
Alexandrov O.A.

Pe când aveam patru ani eram bolnavă: tot trupul îmi era acoperit de răni pline cu puroi. Mama s-a adresat medicilor, însă fără vreun rezultat. Am simţit o uşurare când m-au uns de două ori pe zi cu un fel de unguent. însă puterea bolii se întărea tot mai mult. Au sfatuit-o pe mama să se adreseze părintelui losif. Stareţul s-a uitat 1a răni şi a zis că o astfel de boală nu a mai întâlnit niciodată. A poruncit să venim după două zile după medicament. Alifia lui am folosit-o trei zile după cum am primit binecuvântare şi trupul s-a curăţit definitiv. Boala nu a mai revenit niciodată.

Poceaev
Belinskaia L A.

Vă rugăm să mărturisiţi despre minunea aprinderii de la sine a candelei de pe mormântul schiigumenului Amfilohie, după săvârşirea Litiei şi citirea rugăciunii, pe 2

decembrie 2000, Ia 15.30. în timpul citirii rugăciunii, eu, protoiereul Serghie, am simţit o căldură Ia ceafă. în timpul în care îi ungeam pe credincioşi candela s-a stins, iar după zece secunde s-a aprins din nou şi nu s-a mai stins până la sfârşit chiar dacă bătea vântul, ceea ce mărturisim şi noi.

Martori din Hmelinitkii: Prot. Serghei (Bondarenko), Bondarenko L. P., Goţkaliuk K. O., Bondarenko V. S., Tcaciuc N. F., Pozdnokova A. V. (şi încă vreo 30 de oameni).

Reparându-mi acoperişul casei, am călcat pe un cui ruginit şi mi-am străpuns piciorul. Peste câtva timp, piciorul s-a umflat foarte tare şi s-a învineţit. Nu puteam să merg. în tot timpul acesta m-am rugat lui Dumnezeu. Şi odată, noaptea în somn, mi s-a arătat schiigumenul Amfilohie. El a intrat în casă, s-a pus lângă icoană şi s-a rugat mult timp. M-am trezit dimineaţa şi nu am mai simţit durere în picior. M-am uitat la rană şi am văzut că tumoarea a început să dispară. A ieşit din rană mult puroi. M-am ridicat pe piciorul bolnav şi am început să merg. S-a întâmplat o minune! Am fost vindecat pentru rugăciunile schiigumenului Amfilohie.

Minsk,
Pikulin L

Eram foarte bolnavă de inimă, abia mai mergem, tremuram toată. Când am vrut să merg la Lavră, rudele nu

m-au lăsat; se temeau că nu voi ajunge şi voi muri pe drum. Am ajuns la Poceaev iar acolo ne-au sfătuit să mergem la lalovița. A doua parte a drumului, din cauza carantinei, a epidemiei de febră aftoasă, am parcurs-o pe jos. Imediat după ce am intrat în satul natal al stareţului mi s-a făcut atât de bine, încât eu le-am ajutat pe cele ce m-au însoţit să ducă bagajul. Părintele ne-a întâmpinat în curte. Ne-a pus la masă şi ne-a pregătit şi loc în care ne-am odihnit. Dimineaţa am mers la rugăciune. După slujbă, părintele losif s-a apropiat de mine şi mi-a zis să stau liniştită, că totul va fi bine.

Toate aşa s-au şi întâmplat cum a spus părintele.

Regiunea Volânskaia,
Manevici, Şuleak E. S.

Eu sunt un pelerin din Voronej. Am început să citesc o rugăciune Ia mormântul schiigumenului Amfilohie adresată lui. Dintr-o dată, din partea bisericii Naşterii Preasfmtei Născătoare de Dumnezeu s-a auzit o cântare. M-am gândit că poate pelerinii cântă împreună cu preotul lângă biserică.

Era un timp liniştit. Când m-am apropiat de uşă, am văzut că este încuiată. Făcându-mi cruce, am ascultat cu atenţie: am auzit clar un glas de preot, care treptat se auzea tot mai puţin până a încetat să se mai audă. Această minune a avut loc la 3 noiembrie 2000, aproximativ Ia ora zeceunsprezece.

Regiunea Voronej, raionul Novo-
Usmanskii, Otradnâi,

Tâmbal V. I.

în anul 1985, lucrând ca instalator la distribuţia gazelor, am fost accidentată. O şină retezată a căzut de la înălţimea de o jumătate de metru şi m-a lovit la barbă, după aceea la frunte. Mi-a fracturat maxilarul, mi-au căzut doi dinţi şi mi-a fost zdrobită buza de jos. Am fost dusă în stare de inconştienţă la spital, unde mi-au cusut rănile. Datorită traumei cranio-cerebrale, aproape că mi-am pierdut vederea. Venind odată la Lavra Poceaevului, am auzit că la cimitirul monahilor există mormântul părintelui Amfilohie, pentru ale cărui rugăciuni s-au vindecat mulţi oameni. M-am rugat şi eu de mai multe ori către părintele. Şi, minune! Domnul mi-a redat vederea. Acum scriu şi citesc fără ochelari.

Regiunea Doneţk,
Enakievo -14,
Kalinina R. P.

în ultimii trei ani am suferit de dureri intense în spate, care n-au încetat nici ziua, nici noaptea - urmări al efortului mare pe care l-am depus la lucru şi al practicării excesive a exerciţiilor sportive. Diagnoza: artroză. Şedinţele de terapie manuală, de masaj şi de alte procedee de tratament aduceau o uşurare care nu dura mai mult de două zile.

La Crăciun, în anul 2000, am fost la Lavra Poceaevului. Am aflat de la un pelerin din Moscova că după ce a mers la mormântul sfântului Amfilohie el s-a vindecat de durerile de spate. în timpul slujbei praznicale spinarea a început să mă doară spatele atât de tare încât fiecare pas îl făceam cu un efort tot mai mare.

Primind binecuvântare de la duhovnic, m-am dus împreună cu prietenul meu, Vladimir, la cimitirul monahilor. Plângând la mormântul părintelui, l-am rugat să mă vindece ca să pot sta la slujbă şi ca durerea să înceteze.

In ziua următoare am venit împreună că prietenul meu din nou. Rezultatul a fost uimitor. Spinarea nu mă durea deloc. Aceasta a fost o minune adevărată! După atâţia ani de chin! Cu prima ocazie voi veni cu drag la locurile sfinte din Poceaev.

Moscova,
Vinokurov N. I.

în anul 1967, soţia mea şi-a fracturat mâna în regiunea cotului. I-au pus-o în ghips. Iar când i-au scos ghipsul, mâna nu se putea îndoi - anchilozase încheietura. Mult timp a mers primind diferite tratamente medicale, însă rezultatul a rămas acelaşi, mâna nu se putea îndoi. M-au sfătuit să merg la părintele losif, mi-au dat şi adresa. Chiar atunci am pornit spre laloviţa. Când am ajuns la stareţ, m-am interesat dacă el vindecă astfel de boli.

I-am povestit în mod amănunţit despre cele ce s-au întâmplat cu soţia mea, cum şi-a fracturat mâna, cât timp a stat în ghips, în ce loc a fost fracturată şi care au fost urmările. Stareţul m-a ascultat cu atenţie şi mi-a spus să mă duc acasă liniştit, pentru că mâna se va vindeca. Aşa s-a şi întâmplat...

Şi pe lângă aceasta. Părintele losif mi-a dăruit două icoane: icoana Maicii Domnului de la Pecerska şi icoana sfântului Serafim de Sarov, rugându-mă să le fac câte o copie mai mare. Am luat binecuvântarea şi iconiţele şi am

împlinit rugămintea stareţului. Când mă întorceam cu icoanele, era frig afară, ploua, ploaie de toamnă. Autobuzele nu circulau în laloviţa în acea zi. Trebuia ca imediat după ce voi lăsa icoanele să mă întorc repede acasă. Am luat un taxi. Am mers atât timp cât drumul a fost de piatră. După aceea am mers pe jos. Era deja întuneric. Când am ieşit din pădure în câmp, am văzut o lumină, care venea spre noi. Apropiindu-ne, l-am văzut pe părintele losif:

- V-am ieşit în întâmpinare, a spus cu bucurie părintele. Stareţul era văzător cu duhul şi ştia că venim la el ţje timp urât şi ne-a ieşit în întâmpinare ca nu cumva să ne rătăcim.

Kirovograd, Gherasimiuk P. D.

în luna mai din 2000, eu cu două nepoţele de-ale mele. Ana şi Tatiana am fost în vizită la Lavra Poceaevului, unde ne-am închinat la locurile sfinte ale Lavrei şi am fost la mormântul schiigumenului Amfilohie.

După această călătorie, întreaga noastră familie a cunoscut minuni de vindecare pentru rugăciunile acelui om plăcut lui Dumnezeu.

Nepoţica Ana era bolnavă: avea o unghie încarnată în unul din degetele de la picior. Fusese operată deja de două ori. Operaţiile au fost dureroase şi s-au desfăşurat sub anestezie. Când am venit din Poceaev, degetul începuse din nou să facă puroi. Doctorul insista să se facă a treia operaţie. Atunci Ana singură a propus să-i pun la picior pe rană nisip luat de la mormântul părintelui, pe care îl luase cu noi într-un mic săculeţ. Seara am uns degetul

cu untdelemn sfinţit şi am legat deasupra rănii săculeţul de nisip. După două nopţi rana a dispărut.

Acelaşi lucru l-am făcut şi cu mama mea în vârstă de 86 de ani. Avea nişte răni la coate, inflamaţii puternice. Noi le ungeam în fiecare zi cu diferite unguente, dar aceste medicamente nu au avut un efect prea mare. Făcând rugăciune, am pus peste răni minunatul nisip luat de la mormântul preacuviosului Amfilohie, şi tămăduirea s-a reţjetat - inflamaţiile au dispărut şi rănile s-au vindecat.

Nepotul laroslav avea la mână o eczemă microbiană. După prescrierile medicilor am uns mâna acestuia cu diferite alifii, însă eczema continua să se răspândească pe tot corpul. în acelaşi mod, la început i-am uns mâna cu untdelemn sfinţit şi trei nopţi i-am ţinut copilului legat de mână săculeţul cu nisip luat de la mormântul părintelui Amfilohie. Pe mână n-a mai rămas nici urmă de eczemă.

Toate acestea le-a văzut şi le poate mărturisi şi fiul meu, care este doctor.

Iată ce minuni s-au ^cut în familia noastră, cu mila lui Dumnezeu şi pentru rugăciunile Sfântului schiigumen Amfilohie.

Vinniţa,
Riabokoni G. F.

Eu îl cunoşteam pe părintele Amfilohie şi am văzut cum. pentru rugăciunile lui. Dumnezeu tămăduia mulţi oameni. în anul 2000, în septembrie am venit la Poceaev de ziua pomenirii preacuviosului Iov, şi, ca de obicei, m-am dus şi la mormântul părintelui Amfilohie. La cimi

tirul monahilor m-am dus mai devreme pentru a mă închina la toţi cei ce se odihnesc acolo şi pentru a aprinde o lumânare la mormântul părintelui. Şi... o, minune! Am auzit o cântare de o frumuseţe extraordinară, care se auzea din biserică. Se părea că începuse slujba, iar eu, fiind nedumerită, stăteam înaintea uşilor bisericii şi ascultam această frumoasă cântare. Biserica era închisă. Acele glasuri îngereşti se auzeau când deasupra mormântului, când deasupra bisericii. Inchinându-mă, am plecat în Lavră, însă acest cor numeros nu îl pot uita...

Minunate sunt lucrurile Tale, Dumnezeule! Şi pe mine păcătoasa. Tu m-ai învrednicit să aud cele nevăzute. îţi mulţumesc Ţie pentru toate.

Rovno,
Vailunova T.

în ziua pomenirii minunilor săvârşite prin icoana Maicii Domnului din Poceaev în anul 2000, am fost învrednicit să mă închin la Lavra Poceaevului. După Dumnezeiasca Liturghie toţi pelerinii au vizitat Schitul Lavrei şi cimitirul monahilor, unde au slujit un parastas la mormântul schiigumenului Amfilohie.

Când m-am uitat la fotografia părintelui Amfilohie de pe monumentul funerar, îndată mi-am amintit de luna septembrie a anului 1967 şi am simţit o mustrare de conştiinţă. Pentru că până atunci nu i-am făcut cunoscut igumenului Lavrei sau arhiereului locului că, prin rugăciunile schiigumenului Amfilohie, Domnul mi-a lungit viaţa cu mai mult de treizeci de ani.

Toate au început pe 6 decembrie 1965. Eu eram paroh la biserica Sfinţilor Cosma şi Damian la suburbia oraşului Korţa din regiunea Rovensk. După ce a fost închisă biserica Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni, la sfârşitul Dumnezeieştii Liturghii şi după înconjurarea praznicală a bisericii, fiind cuprins de întristare - închiderea sfintei biserici, eu am cântat aşa de puternic, încât mi-am rupt corzile vocale.

În dimineaţa următoare abia mai vorbeam. Am început tratamentul: inhalaţie, injecţii, pastile. însă acestea nu mi-au ajutat cu nimic, deşi am primit tratament şi la Kiev, şi la Moscova. Din cauza laringitei şi a amigdalitei pe corzile vocale au început să mi se formeze nişte excrescenţe. Chiar dacă am primit acest tratament, mi-am pierdut vocea definitiv: peste un an nu mai puteam să vorbesc nici măcar în şoaptă. La slujbă eram ajutat de preoţi şi diaconi.

În policlinica centrală din Moscova, unde am ajuns datorită colegilor mei de studenţie, mi-au stabilit următorul diagnostic: cancer la gât în stadiul III şi este nevoie de operaţie. Pentru a fi convins de diagnosticul stabilit, profesorul Academiei Duhoniceşti de la Moscova, igumenul Sofronie (Dmitruk, acum episcop de Cerkas şi Kanevsk) m-a dus la un profesor care le oferea tratament medical locuitorilor Lavrei Sfintei Treimi din Sergheev Posad. După ce m-a cercetat profesorul a spus:

- Dumneavoastră sunteţi preot... I-aţi pregătit pe oameni pentru viaţa veşnică. Acum trebuie să vă pregătiţi singur pentru acest drum pentru că tratamentul nu vă va mai ajuta cu nimic... Are loc un proces ireversibil din care nu mai puteţi scăpa.

Eu m-am smerit acceptând toate cele ce mi s-au spus şi m-am întors acasă. Nu am mai slujit nici o slujbă, însă am petrecut atunci mai mult în biserica în care slujisem şi în mănăstirea Koreţk. La Naşterea Maicii Domnului, după priveghere, am ieşit din mănăstire. De mine s-au apropiat nişte monahii care m-au sfătuit să mă duc la părintele losif, un monah din Poceaev, care trăieşte în satul lalovița, nu departe de Kremeneţ.

Datorită recomandării lor, am plecat la stareţ. Autobuzul care mergea spre lalovița era supraîncărcat cu oameni. La jumătatea drumului, câţiva călători au început să facă criză de îndrăcire. Ajungând în sat, am mers împreună cu oamenii. în acel timp eu nu purtam barbă şi eram îmbrăcat în haine de mirean. Văzându-mă, părintele m-a invitat la cină şi mi-a zis că toţi oamenii vor fi cazaţi pe la case prin sat, iar pentru dimineaţă m-a invitat să slujesc sfinţirea aghiasmei mici şi acatistul Adormirii Maicii Domnului.

Eu am arătat prin gesturi că nu pot să vorbesc, însă el a spus că odată ce am venit să mă vindec nu trebuie să mă îndoiesc, şi m-a îndemnat să mai citesc şi acatistul „Preadulcelui lisus”.

M-am dus şi am cinat, m-am odihnit, iar dimineaţa la 5 şi jumătate am venit în aceeaşi curte.

Se adunaseră deja 50 de oameni. Erau toate pregătite pentru sfinţirea apei. Cu o zi înainte îmi atrăsese atenţia un porumbar aflat în mijlocul curţii. Acum porumbarul era deschis şi se vedea ceasornicul încadrat între nişte icoane. Acolo erau puse epitaful Maicii Domnului, tămâia, cărţile şi veşmintele. Am îmbrăcat dulama, crucea, epitrahilul, mânecuţele şi felonul. însă cum să slujesc dacă nu puteam nici măcar să şoptesc?

în acest timp părintele losif se plimba prin livadă, se îngrijea de copaci şi se ruga. începând slujba agheasmei, m-am stăruit să spun în şoaptă măcar: „Binecuvântat este Dumnezeul nostru...”. însă, în loc să spun în şoaptă, mi-a răsunat glasul. Nu ştiam ce se întâmplă cu mine! Am terminat slujba agheasmei şi am început slujba acatistelor, am făcut otpustul şi urma să stropesc oamenii cu aghiasmă. în această clipă s-a apropiat stareţul de mine şi mi-a spus că el nu-i stropeşte, ci îi udă cu cana, ceea ce a şi făcut.

După aceea m-a invitat la un prânz la el în chilie. Mi-am schimbat hainele, m-am îmbrăcat din nou în haine de mirean. Am dorit să-i mulţumesc părintelui pentru tămăduire, însă nu mai aveam glas. Am tuşit de mai multe ori crezând că aşa îmi voi recăpăta glasul, am încercat încă o dată - în zadar, nu mai aveam glas.

Ne-am pus la masă în chilie, în care era aşezată o masă de lemn, un dulăpior şi un pat din scânduri, aşternut cu nişte cuverturi de casă. Ne-au servit cu o găină friptă, o bucată de peşte, două pahare şi câte o jumătate de litru de votcă de magazin. în timpul în care părintele losif deschidea sticla şi turna în pahare, eu mă gândeam: „Halal monah! După ce bei votcă şi guşti dintr-o găină friptă - într-adevăr poţi să lupţi şi cu cei bolnavi!” Părintele mi-a turnat un pahar aproape plin, iar lui mai puţin de jumătate. I-am arătat prin gesturi că nu beau, întrucât îmi este gâtul bolnav. însă el m-a îndemnat să beau: pentru cel pe moarte este totuna.

Eu am băut. Părintele nu a băut. Mie mi-a tăiat o bucăţică de găină, iar el a mâncat peşte.

Am băut şi apoi m-am gândit cu tristeţe că votca o băusem eu şi tot eu am mâncat toată găina, iar pe Bătrân,

după ce că m-a primit la masă, l-am şi judecat. Numai după aceea am înţeles că vodca sau vinul erau binecuvântate de părintele şi aveau puterea tămăduirii. Mulţumind lui Dumnezeu pentru mâncare, părintele losif m-a sfătuit să rămân, făgăduind că va continua tratamentul prin ierburi.

Ziua următoare era sărbătoarea înălţării Sfintei Cruci şi eu m-am întors acasă.

Fiind imatur duhovniceşte, eu nu înţelegeam de ce am venit până la urmă: nu am cerut nimic şi am plecat fără să obţin ceva, chiar dacă am simţit în mine minunea tămăduirii în timpul agheasmei şi nu m-am îmbătat deloc de acea votcă. însă în acel moment eu nu conştientizam ce s-a întâmplat de fapt.

întorcându-mă acasă fără vreun rezultat după sărbătoarea înălţării Sfintei Cruci am început să mă tratez la homeopatul Popov. Boala se amplifica. Am început să simt dureri puternice. Aşa m-am chinuit aproape jumătate de an. Era în 1968. A început Postul Mare. Sâmbăta, la denia acatistului Maicii Domnului am fost în mănăstirea din Koreţk, iar dimineaţa am făcut slujbă sub cerul liber. Acolo s-a întâmplat cu mine un lucru nemaiîntâlnit: nu am auzit sunetul ceasului, şi m-a trezit sunetul clopotului. în timpul utreniei îmi stătea în faţă imaginea visului. în vis eu m-am văzut deodată în curtea părintelui losif. Era dimineaţa, pădurea şi câmpul erau acoperite de ceaţă. în curte eram ca la patruzeci de oameni. Stareţul se afla în livadă şi sădea copaci. După un timp, el a lăsat lopata şi m-a chemat, făcând cu degetul spre mine. După ce m-am apropiat, el mi-a poruncit să deschid gura şi şi-a băgat în gură degetul arătător şi cel mijlociu. Ele s-au dovedit a fi atât de lungi încât au ajuns în locul bolnav. Părintele losif a pipăit cu degetele

partea inflamată din partea stângă şi, strângând-o puternic, a smuls-o şi a aruncat-o la pământ. După aceea a făcut acelaşi lucm şi în partea dreaptă a gâtului. Salutându-mă, părintele Amfilohie m-a lăsat să plec.

In acel moment au sunat clopotele la biserică şi eu m-am trezit. A început acatistul Preasfmtei Născătoare de Dumnezeu. Am intrat în diaconicon şi mi-am încercat glasul. îmi revenise! I-am mulţumit lui Dumnezeu, Preacuratei Sale Maici şi părintelui losif, şi îmi era foarte frică să mai rostesc vreun cuvânt, fiindu-mi teamă să nu se repete ceea ce s-a întâmplat după săvârşirea agheasmei mici. La sfârşitul Liturghiei mi-am mai încercat încă o dată vocea. O mai aveam! Durerea de gât a dispărut, inima mi se umpluse de o bucurie nespusă care nu se mai sfârşea. Duminica m-am împărtăşit.

îndoindu-mă de vindecarea mea, marţi m-am dus la policlinică la doctorul care a urmărit încă de la început evoluţia bolii. Salutându-1 l-am rugat să-mi mai examineze încă o dată gâtul:

- Aţi văzut, laroslav Vasilievici, de la început v-am spus că-i nevoie de operaţie şi ar fi fost totul în regulă. Iar acum, după ce aţi făcut-o, totul este în regulă, mi-a spus doctorul după examinare.

Eu am început să-i explic:

- Nu mi-au făcut operaţie.

El mi-a uns gâtul cu un fel de alifie:

- Cum nu ţi-au făcut? Rănile nu şi-au revenit încă.

Am început să-i explic că nu operaţia, ci ierburile m-au ajutat. Şi numai după ce i-am explicat în mod amănunţit i-am făcut cunoscut adevărul. După ce i-am mărturisit această minune, doctorul a început să meargă la biserică.

Au trecut 32 de ani. De atunci nu m-a mai durut gâtul, glasul şi-a recăpătat puterea de mai înainte. întotdeauna când vin la Lavra Poceaevului trec şi pe la mormântul părintelui schiigumen Amfilohie. Domnul m-a vindecat pentru rugăciunile lui de această boală dificilă şi mi-a lungit viaţa. îi mulţumesc foarte mult preacuviosului.

Această minune pe care am visat-o este o mărturie puternică prin care se vădeşte înălţimea duhovnicească la care a ajuns preacuviosul părinte, ale cărui rugăciuni ajungeau întotdeauna înaintea lui Dumnezeu. Şi acum sute de oameni bolnavi pleacă tămăduiţi de la mormântul părintelui.

Eu, fiind preot şi primind vindecare, mărturisesc puterea duhului Preacuviosului părinte Amfilohie, care are putere de a tămădui de boli prin rugăciunile sale.

Vladimir- Volinskii, mitrofor
Prot. laroslav Antoniuk

în anul 1946 m-am adresat părintelui losif după ajutor: la moara la care lucram îmi zdrobisem mâna dreaptă. Părintele mi-a pus-o la loc şi, în scurt timp, rana şi-a revenit şi mâna mea este sănătoasă ca mai înainte.

Starăi Taraj,
Kravciuk I. T.

Eu aş vrea să vă povestesc cum părintele losif mi-a tămăduit fiul. Copilul avea jumătate de an când i-au apărut pe cap nişte răni mici. Am apelat la ajutorul doctorilor, însă fără prea mari rezultate. Atunci m-am adresat pă

rintelui losif (era urmărit de autorităţile de atunci şi nu se putea uita să-I cerceteze pe copil decât în mod ascuns), îmi ţineam copilul în braţe când părintele se întorcea de la masă. I-am scos căciula copilului, stareţul s-a uitat şi m-a sfătuit să fac un ceai din coacăze, să-i dau copilului şi să-l scald în această fiertură.

Venind acasă, am făcut exact aşa cum mi-a spus părintele. Dimineaţa copilul meu avea capul curat.

Trofâmliuk L. A.

Când avea trei ani fiul meu s-a îmbolnăvit grav de rinichi. Am fost în mai multe locuri, le-am încercat pe toate - nu a folosit la nimic. Iar părintele Amfilohie, făcând rugăciune, mi-a tămăduit copilul.

Mie mi-au stabilit diagnosticul de cancer la sâni. Şi eu am fost vindecată prin rugăciunile părintelui. Mama mea avea un defect la inimă. La câţi oameni nu s-a adresat ea! Nimeni nu a putut să o ajute. Iar părintele Amfilohie a tămăduit-o.

Avea în gură afte: nu putea nici să mănânce, nici să bea. S-a dus la mormântul stareţului, s-a rugat, s-a uns cu untdelemn sfînţit luat din candelă şi s-a vindecat.

Poceaev,
Lozovici V. A.

în luna noiembrie a anului 2000, împreună cu un grup de credincioşi din oraşul Belaia Ţerkov, am vizitat Lavra Poceaevului şi, după ce m-am închinat la locurile sfinte

ale Lavrei, am trecut pe Ia cimitirul monahilor. Am luat un săculeţ cu nisip de la mormântul părintelui Amfilohie.

Ajungând acasă, am început să mă îndoiesc şi mă gândeam; „Vai, am adus pământ de la cimitir şi în apartament”. Am luat săculeţul de pământ şi l-am aruncat într-un tufiş. După ce am făcut aceasta, trei zile nu am putut să adorm chiar dacă veneam obosită de la lucru, şi dimineaţa şi seara citeam rugăciuni. Adormind în a treia noapte, am văzut în vis foarte clar mormântul şi fotografia părintelui Amfilohie ţie el. Sculându-mă la miezul nopţii m-am dus după săculeţ chiar dacă locul în care l-am lăsat era la o depărtare de trei kilometri de la casa mea. Era o noapte mai friguroasă ca de obicei. M-am apropiat de tufiş şi luna şi-a făcut arătată lumina. Am găsit săculeţul repede.

întorcându-mă acasă, am pus pământul din săculeţ într-o vază şi am aşezat-o lângă nişte icoane. M-am culcat şi numai aşa am adormit. Aşa am fost eu mustrată pentru necredinţa mea.

Regiunea Kiev,
RozumenkoA. V.

Pe când aveam zece ani, am fost bolnavă de reumatism. M-a vindecat părintele losif. Şi până acum nu am simţit nici o durere.

La vârsta de 18 ani am căzut de pe bicicletă şi m-am lovit puternic la spate. Un an întreg s-au ostenit doctorii pentru a stabili un diagnostic corect. Când însă ne-am adresat stareţului, el ne-a certat pentru că nu am venit mai devreme, deoarece acum va trebui să stau culcată.

Eu i-am povestit că am fost Ia doctori, însă ei nu au putut să mă ajute cu nimic. In acel timp, părintelui îi interziseseră să mai vindece oameni, însă el se străduia să ajute celor necăjiţi. Ascultând de sfatul stareţului, mi-au pus un corsaj din ghips şi am stat aşa trei ani. în tot acest timp am fost sub observaţia părintelui. El venea la mine, mă examina şi îmi spunea mângâindu-mă că eu voi fi numaidecât sănătoasă; se ruga pentru mine. Nu-mi era aşa de greu să stau culcată.

îi sunt foarte recunoscătoare preacuviosului pentru vindecare. Acum sunt sănătoasă, am şi familie şi mă simt bine.

Poceaev,
Lesâk A. P.

în anul 1955, având mâna ruptă, m-am adresat părintelui losif. Părintele mi-a aşezat mâna la Ioc, m-a binecuvântat şi mi-a spus să vin peste două săptămâni. Când am venit la stareţ în ziua în care mi-a zis să vin, mâna mea era aproape sănătoasă. îi mulţumesc lui Dumnezeu şi părintelui losif pentru ale cărui rugăciuni mâna mi s-a prins corect.

în anul 1957 m-am adresat pentru a doua oară părintelui losif cu copilul meu. Fetiţa mea avea ochiul înroşit. Părintele mi-a binecuvântat copilul şi mi-a recomandat să-i pun copilului o compresă din lapte acru. Cu binecuvântarea părintelui losif şi cu mila lui Dumnezeu, copilul s-a vindecat.

St. Poceaev,
Maria

Când fiica mea avea cinci ani s-a îmbolnăvit de eczemă. întreg capul îi era plin de răni, începuse procesul de purulenţă. La spital nu au putut să mă ajute cu nimic. Au încercat toate metodele posibile, toate alifiile care se folosesc în astfel de cazuri - nu i-a ajutat cu nimic! Un monah mai în vârstă m-a sfătuit să merg cu copilul la părintele Amfilohie. Părintele locuia atunci în sat. Când am adus-o pe fetiţă, stareţul i-a examinat rănile, care erau deja extinse ajungând până în zona ochilor. Punându-se în genunchi a început să se roage. După aceasta i-a uns capul cu untdelemn sfinţit. A doua zi rănile au început să dispară. în scurt timp i-a crescut şi părul.

Aş vrea să vă povestesc şi despre sora mea. Aceasta a căzut odată de pe un stog de fân şi şi-a străpuns mâna cu furca. A început să se dezvolte cangrena. La spital au hotărât să-i amputeze mâna. Atunci ne-am adresat părintelui Amfilohie. El i-a examinat mâna, s-a rugat şi ne-a dat câteva sfaturi pentru tratament. Sora mea are acum şaptezeci şi nouă de ani. Şi mâna ei este sănătoasă.

Starâi Poceaev,
Tivoniuk 'M. l

Acestea s-au întâmplat în anul 1966. Soacra mea avea o fiică bolnavă de epilepsie. Au adus-o la părintele Amfilohie în lalovița. Părintele le-a întâmpinat, le-a ascultat, s-a rugat şi a spus că mama ar trebui să ţină post miercurea şi vinerea. Mama a împlinit cuvântul stareţului şi boala a cedat.

Regiunea Volâni

Undeva în anii şaizeci, tatăl meu, acum răposat, se îmbolnăvise. El lucra la calea ferată, a fost examinat în spitalul staţiei Sam. Comisia medicală a stabilit diagnosticul; cancer la stomac.

Auzisem multe lucruri despre darul vindecării oamenilor pe care-1 avea părintele losif. El era ultima noastră nădejde. Şi ne-am pornit la drum. Părintele locuia într-o casă nu prea mare. Lângă casă era o capelă. în curte, lângă casă, erau mai mulţi oameni. Toţi îl aşteptau. Unii spuneau că-1 aşteaptă de mult timp.

Nu după mult timp a ieşit stareţul şi a arătat cu mâna spre mine. A început să-l întrebe pe tatăl meu despre boală, însă el a început să sughiţe şi în continuare am început să-i răspund eu la întrebări. I-am spus că pe tatăl meu l-au externat din spital pentru că nu l-au putut tămădui. Părintele losif ne-a dat ierburile şi mi-a zis că se va însănătoşi. Tată! meu a mai trăit încă şaisprezece ani.

Din laloviţa ne-am îndreptat spre Lavra Poceaevului, ne-am mărturisit şi ne-am împărtăşit.

Regiunea Rovenskaia, Ostki,
Agapia Liaşiuk

în anul 1967, fiica mea în vârstă de numai opt luni s-a îmbolnăvit: se zbătea puternic şi făcea spume la gură. Soţul i-a chemat îndată pe doctori. Ne-au luat la spital. Acolo mai erau copii cu aceeaşi boală, cărora le făceau nişte injecţii. Mulţi au murit. Şi eu m-am hotărât să-mi iau fiica acasă. Fiica mea mai mare (avea atunci 11 ani) a început să se manifeste ca cea mai mică şi avea dureri puternice de cap. Nişte oameni cu inimă bună m-au sfătuit să ne

adresăm părintelui losif, ceea ce am şi făcut. Când am venit la părintele, el însuşi ne-a întâmpinat la poartă. Am început să-i explic de ce am venit şi el m-a rugat să vin la rugăciune. Lângă capelă erau mai mulţi oameni. Exact atunci aduceau apă de la fântână pentru slujba agheasmei. Imediat după sfârşitul rugăciunii, părintele m-a chemat la el. EI m-a rugat s-o dezvelesc pe cea mai mică de scutece, a luat o cană de un litru de apă şi a vărsat-o peste copil. După aceea încă una. După aceasta a turnat două căni de apă sfinţită peste cea mai mare. Toate acestea s-au întâmplat înainte de sărbătoarea înălţării Domnului - era frig afară. îmi era frică să nu răcească copiii, însă dacă Domnul mă adusese aici însemna că aceasta era voia Lui.

Boala nu s-a mai repetat niciodată.

Kremeneţ,
Andrusik V.

Eu mărturisesc că părintele losif l-a vindecat pe fiul meu de două ori de când am început să merg la Lavra Poceaevului.

Pentru prima dată aceasta s-a întâmplat când fiul meu avea două luni şi s-a îmbolnăvit de stomac. Aproape un an de tratament medical nu a dat nici un rezultat. Copilul se „topea” văzând cu ochii. Când ne-am adresat părintelui losif şi i-am spus necazul, el, rugându-se, ne-a dat o legătură de ierburi uscate şi ne-a spus să le fierbem şi să-i dăm copilului să bea. Noi aşa am şi făcut. Rezultatul nu poate fi numit altfel decât minune: după două zile fiul meu s-a însănătoşit definitiv, şi boala, slavă Domnului, nu s-a mai repetat.

A două oară a fost în vara anului 1961, când, nu se ştie din ce cauză, fiului meu i s-a umflat încheietura mânii. S-a umflat aproape de două ori şi producea o durere mare. Noi ne-am dus cu copilul la diferiţi doctori, însă aceştia nu ne-au putut ajuta cu nimic: nu ştiau cum se tratează o astfel de boală. Atunci noi ne-am adresat din nou părintelui losif. I-am arătat copilul şi l-am rugat să ne ajute. El s-a rugat, a luat mâna în palmele sale, a lovit-o încet şi a spus că va trece. Am plecat de la părintele cu o tristeţe în suflet, pentru că părintele nu ne-a dat nici un medicament, însă în dimineaţa zilei următoare nu ne-a venit să credem ochilor! S-a întâmplat o minune! Mâna era sănătoasă. Nu exista vreun indiciu că ar fi fost bolnavă!

Trebuie amintit şi faptul că toate faptele bune pe care le-a săvârşit părintele losif le-a săvârşit fără a cere vreo plată, în afară de mulţumirea pe care o cerea să o dăm Creatorului pentru nemăsurata Lui iubire de oameni şi pentru izbăvire. Noi îi suntem recunoscători Domnului Dumnezeu pentru că ne-a învrednicit de a întâlni un astfel de om. Pomenirea părintelui losif va trăi cu noi până ce va fi viu neamul nostru.

Poceaev,
Şukalovici K.

Mi s-a îmbolnăvit copilul. Doctorii nu au putut stabili diagnoza. Copilul abia mai respira, era foarte slăbit, tot trupul se învineţise, până s-a înnegrit... La întrebarea mea de ce nu îi oferă un tratament mi-au răspuns că copilul nu se mai poate vindeca.

Eu cu soţul ne-am hotărât să ne adresăm părintelui losif. Când am ajuns în lalovița nu credeam că vom ajunge la stareţ - erau foarte mulţi oameni. Dar imediat ce ne-am apropiat de casă, ne-a deschis uşile o oarecare femeie, a luat copilul de mână şi l-a dus după ea. Abia am trecut prin acea mulţime. Am intrat în cameră, iar acolo ne aştepta deja părintele losif. El l-a examinat pe copil şi a spus că are infecţie în sânge şi că până la urmă va trăi. A prescris nişte injecţii şi compresă, l-a uns cu un fel de alifie. Peste trei zile copilul nostru s-a însănătoşit, trupul s-a dezumflat şi şi-a revenit.

Aşa mi-a scăpat preacuviosul părinte fiul de la moarte în faţa căreia medicina s-a arătat neputincioasă.

O locuitoare a oraşului Poceaev

Pe data de 27 iunie 2001 igumena şi noi cu surorile mănăstirii „Intrarea Maicii Domnului în Biserică", mănăstire de maici din oraşul Cernăuţi, am vizitat mormântul schiigumenului Amfilohie. Eram acolo pentru prima dată. Paznicul Mihail, care îngrijea mormintele de la cimitir, îl cunoştea pe părintele încă din timpul vieţii şi ne-a povestit despre nenumăratele cazuri de vindecare a oamenilor bolnavi, demonizaţi, care au loc la rugăciunile Preacuviosului şi după moartea lui.

Eram zdruncinată până la lacrimi de cele auzite şi mă gândeam că, poate rugăciunile părintelui îmi vor ajuta şi mie. Având ascultare la bucătărie, mi-am scăpat pe mână nişte ulei încins. Am făcut o arsură puternică, mâna s-a umflat şi mă durea foarte tare. în locul unde m-am ars

s-au format nişte pete maro-întunecate. în timpul în care ascultam cele spuse despre părintele Amfilohie eu stăteam cu mâna legată şi mă chinuiam foarte tare din cauza durerii. La mormântul sfântului ardea o candelă. Când mi-am uns marginea rănii cu untdelemn luat din candelă îndată am simţit o căldură plăcută şi dulce. Acestea nu pot fi spuse prin cuvinte! Durerea a trecut peste un oarecare timp, rana s-a dezumflat şi eu am crezut că mâna mea va fi sănătoasă!

îi mulţumesc Domnului Dumnezeu şi bineplăcutului Său schiigumen Amfilohie pentru marea milostivire pe care a arătat-o faţă de mine, nevrednica monahie Maria.

Din cuvintele mamei îmi aduc aminte un caz de cunoaştere cu duhul a părintelui losif. S-a adresat părintelui o familie mai tânără după ajutor, rugându-1 să-i dăruiască prin rugăciune vederea celui de-al doilea fiu al lor care era orb din naştere. Părintele losif i-a răspuns mamei că acesta este păcatul ei. Aceea a început să se îndreptăţească cum că nu ţine minte să fi făcut aşa mari păcate.

Insă părintele i-a amintit că, în copilărie, obişnuia să se urce în copacii în care erau cuiburi de păsări, lua puii şi le scotea ochii cu un ac. „Iar puii ăia plângeau...”

La sfârşitul războiului veneau femeile să-l întrebe pe părintele losif dacă li se vor întoarce bărbaţii sau fiii vii de la război. El le binecuvânta cu cuvintele: „se va întoarce al tău, şi al tău se va întoarce, iar tu nu plânge, nu plânge...” Prezicerile s-au împlinit.

Nadejda Simora

Aşa ne-am deprins noi: ne doare ceva - repede la medicină, uitând de sfinţi. Astăzi doctorii de multe ori vindecă, însă sfârşitul este de plâns. Şi eu am alergat cu necazul meu din primăvară-n toamnă, şi degetele bolnave nu şi-au mai revenit. Şi aşa am ajuns la peştera preacuviosului. L-am rugat pe părintele care era acolo să-mi ungă mâna cu untdelemn din candela sfântului Amfilohie şi o maică mi-a şoptit să-mi ating degetele de sfintele moaşte...

Eu am uitat de boala mea, m-am liniştit şi numai după două luni mi-am amintit şi m-am uitat cu atenţie la degete. Nu a rămas nici un semn din urma bolii: minunată învăţătură de minte a preacuvioşilor pentru cei ce-şi pun nădejdea în ei înşişi.

Poceae\
Lesăk

Vor trece ani şi poate sute de ani. Istoria va adăuga îr această carte noi minuni de vindecare pentru rugăciunik preacuviosului Amfilohie, minunatului tămăduitor dir Muntele Sfânt al Poceaevului. Şi aşa pururea vor veni la e oameni suferinzi, neputincioşi şi nefericiţi având nădejde ci se vor vindeca, şi îşi vor afla împlinirea rugăciunilor.

Proslăvirea

„Eu voi proslăvi pe cei

(I Regi 2, 30)

Pe data de 23 aprilie 2002, în Lavra Pecerska, sub preşedinţia înalt Preasfinţitului Vladimir, mitropolitul Kievului şi a toată Ucraina, a avut loc o şedinţă ordinară a Sfântului Sinod. Analizând viaţa, faptele şi minunile schiigumenului Amfilohie de Poceaev (Golovatiuc), Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe din Ucraina a hotărât ca acesta să fie adăugat la numărul tuturor sfinţilor şi a stabilit tipul iconografic al acestuia, iar cinstitele lui rămăşiţe ale trupului s-a hotărât să fie cinstite ca sfinte moaşte. Ziua prăznuirii sfântului Amfilohie este pe data de 12 mai.

în Postul Mare a avut loc dezgroparea cinstitelor moaşte ale medicului-ascet la cimitirul monahilor de la mănăstirea Poceaev, care au fost găsite nestricate, cei prezenţi fiind uimiţi de felul în care s-au păstrat. Rânduiala canonizării preacuviosului Amfilohie prin care a fost înscris în numărul celorlalţi sfinţi a avut loc în timpul Dumnezeieştii Liturghii din catedrala Adormirii Maicii Domnului din Lavra Poceaevului, pe data de 12 mai 2002. La Sfânta Liturghie au fost prezenţi Mitropolitul Vladimir al Kievului şi a toată Ucraina şi Sfinţitul Arhimandrit al Lavrei Poceaevului, împreună cu 16 arhierei ai Bisericii Ortodoxe din Ucraina. La această slujbă s-au adunat mii de oameni. Pe data de 13 mai, moaştele sfântului Amfilohie au fost mutate din biserica Adormirii în biserica peşterii preacuviosului Iov, care se află sub aceasta.

Lucrările dumnezeieşti sunt săvârşite prin oameni dumnezeieşti care, primind de la Domnul talanţii i-au înmulţit, unul aducând încă cinci, altul zece, iar alţii de o sută de ori mai mult, pentru care au şi primit, de la Domnul răsplată şi laudă, fiecare după vrednicia lui. Pentru că L-au proslăvit şi-L proslăvesc pe Făcătorul şi Dumnezeu prin viaţa lor, şi El îi proslăveşte încă din timpul vieţii prin diferite daruri minunate: facerea de minuni, cunoştinţa (vederea cu duhul), darul de a tămădui, cel al proro- ciei, al înţelepciunii duhovniceşti şi altele. „Sunt felurimi de daruri duhovniceşti, dar e Acelaşi Duh, şi felurimi de lucrări sunt, dar Acelaşi Dumnezeu care lucrează toate în toţi” (I Corinteni 12, 4-5). în astfel de cazuri nu se cade să păstrăm tăcerea, ci se cuvine să-i proslăvim şi să le facem cunoscute faptele şi lupta duhovnicească pe care au avut-o. Ar fi bine ca astfel de oameni să ajungă cunoscuţi contemporanilor noştri şi generaţiilor următoare şi astfel să fie slăvit Dumnezeu, stăruindu-se fiecare după putere a-i imita trăind o viaţă bineplăcută lui Dumnezeu, Celui ce dăruieşte viaţă veşnică tuturor celor ce-L iubesc.

Şi deşi un număr mare de puţin credincioşi cred că astăzi nu există şi nu pot exista sfinţi, pentru că au trecut acele vremuri când harul lui Dumnezeu lucra cu mai multă putere şi-i întărea în săvârşirea faptelor celor bune spre mântuirea sufletului, însă, aşa cum spune şi sfântul Serafim de Sarov, harul este ca un izvor care nu seacă; iar oamenii sunt aceiaşi ca şi în timpurile străvechi, însă ceea ce le lipseşte este puterea de a lua o decizie, puterea voinţei de a se lepăda de sine, pentru ca luându-şi crucea, să-L urmeze pe Hristos fără a se uita înapoi. Şi pentru a fi înţelese astfel de lucruri, spre mântuirea neamului omenesc. Domnul înfăţişează şi acum lumii oameni cu un caracter

deosebit de bărbăţie, tari în credinţă şi-n săvârşirea continuă a faptelor duhovniceşti, care, atrăgându-şi harul Duhului Sfânt aduc o lumină vie miilor de suflete ale creştinilor ortodocşi care-şi caută mântuirea.

Una dintre cele mai importante pilde ale Evangheliei, este cea despre despărţirea oilor de capre, a celor de-a dreapta, care vor merge în împărăţia Cerului, de cei de-a stânga Domnului, care vor merge în întunericul cel mai dinafară (Matei 25, 31-46). Criteriile unei astfel de despărţiri ne rămân necunoscute, şi aceasta fireşte, deoarece căile Domnului rămân necunoscute (Romani 12, 19). însă Domnul, câteodată, binevoieşte să ne facă şi nouă cunoscut şi faptul că unii dintre creştini au intrat în împărăţia Cerului, făcând acest lucru prin gura Bisericii. Biserica vorbeşte în numele lui Dumnezeu prin actul „de canonizare”. Canonizarea nu este act de „desemnare” a unui nou sfânt, ci doar o constatare a faptului aflării sfântului în ceata sfinţilor, care a avut loc înainte de canonizare şi independent de aceasta, care însă pentru un timp a fost tăinuit de noi. Domnul a sfinţit Biserica prin Sfântul Duh, dăruindu-i puterea de a vedea cele nevăzute şi dreptul de a anunţa cele văzute păstoriţilor săi, adică faptul că cel bineplăcut lui Dumnezeu se află în cealaltă lume de-a dreapta Domnului. Canonizarea nu face altceva decât să ne demonstreze faptul că cel canonizat de Biserică este primit de Dumnezeu în locaşurile Sale cele cereşti. Iar acolo el ajunge prin viaţa pe care a trăit-o pentru Hristos, pentru aproapele, pentru faptele lui cele interioare.

Bucuria Paştelui nu a trecut încă. Cântarea Paştelui încă mai răsună, natura străluceşte, iar pe muntele Poceaevului are loc o nouă ceremonie irepetabilă - canonizarea şi proslăvirea minunatului tămăduitor al pământului Volâniei, a

schiigumenului Amfilohie. în constelaţia sfinţilor ruşi s-a aprins o nouă stea strălucitoare pe care Domnul ni-o înfăţişează ca pe „o făclie care nu poate fi ascunsă sub obroc”, pentru ca să lumineze în lume spre slava lui Dumnezeu spre mângâierea, vindecarea şi mântuirea creştinilor.

... Se aude o bătaie de clopot, vin şi pleacă mulţime de oameni din toate părţile. Şi cu toţii: unii au venit să-i mulţumească sfântului pentru vindecarea trupului sau a sufletului, alţii au venit să i se închine sfântului Amfilohie. Mulţimea lumii se agită aşteptând să vadă şi să audă Dumnezeiasca Liturghie. Biserica se umple de o mireasmă plăcută...

Odată cu începutul Liturghiei, peste mulţime se pogoară o linişte adâncă. Se aude cântând măreţ corul. în biserică răsună impresionant glasurile puternice ale slujitorilor sfântului altar.

Biserica pământească se bucură astăzi şi triumfă şi Biserica cea cerească. Soarele se joacă cu razele sale cu o bucurie ca de Paşti. O cruce din norii albi de pe bolta cerului îşi face simţită prezenţa... Fiecare dintre cei ce au văzut această minune cerească au înţeles-o fiecare în felul său. Pentru unii aceasta-i calea vieţii pe care urmând-o sfântul a ajuns la sfinţenie; pentru alţii, acest semn este semnul prin care a învins sfântul răul, nedreptatea şi toate păcatele acestei lumi; în al treilea rând, în chipul crucii lui Hristos se ascunde harul care se odihneşte asupra muntelui sfânt al Poceaevului.

Amintire vie

Descoperire... Nu în fiecare zi ne face Domnul astfel de daruri - mila Sa arătată sub chipul moaştelor celor bineplăcuţi ai Săi. Şi fiecare creştin stăruie să fie măcar martor al acestor fapte minunate. Insă nu toţi se învrednicesc de o astfel de binecuvântare.

Cele mari încep, de obicei, prin cele obişnuite şi simple. în seara duminicii din 15 aprilie 2002, a venit chelarul mănăstirii şi a zis: „vă cheamă vlădica”. îngrijorân- dumă m-am grăbit să iau binecuvântarea Preasfinţitului. în anticamera chiliei s-au adunat unii dintre fraţi. Preasfinţitul, cum mi s-a părut, era într-o măsură oarecare tulburat. Am luat binecuvântare, m-am salutat cu fraţii şi stăteam emoţionat. Preasfinţitul m-a întrebat: „V-aţi dat seama de ce v-am chemat?”. Eu tăceam. „Hai să mergem să dezgropăm moaştele părintelui Amfilohie, a continuat el. Avem binecuvântarea Preafericitului ca în această noapte să le dezgropăm. Mergeţi, pregătiţi-vă”. încă se mai dădeau instrucţiuni, se amintea de ceva..., iar eu stăteam emoţionat. Multe întrebări se frământau în capul meu: cum, chiar acum? Oare cum va fi? Ce să fac eu acolo? Ce să iau cu mine?... „Peste o jumătate de oră la ico- nomie”, - ascultarea pe care a dat-o Preasfinţitul m-a ridicat din starea aceea de încordare. Am alergat în chilie... M-am schimbat repede şi m-am grăbit spre locul indicat. Maşina cu inventarul şi cu fraţii mă aşteptau demult. Din

colo de cuvintele calde de salut se ascundea o puternică îngrijorare. Este întuneric. Ploua din ce în ce mai tare.

In sfârşit, ne-am urcat toţi, mergem. Atât de mult m-am îngrijorat încât a început să mă doară inima. „Doamne miluieşte”, numai aceasta spuneam. Cimitirul monahilor era cufundat într-o linişte de noapte. Trecând de porţile cimitirului, maşina s-a oprit înaintea bisericii Naşterii Maicii Domnului. Am coborât. în câteva momente, fraţii au instalat un mic cort, au tras lumină. Ploaia s-a oprit. Toate au fost pregătite pentru a începe...

Preasfmţitul a slujit o litie şi a dat binecuvântare pentru începerea lucrărilor. Cei mai tineri şi mai puternici au luat lopeţile, cei mai bătrâni - găleţile. S-a început lucrul. Pământul era cărat din mână în mână. Iată că au săpat şi primul strat de pământ. Se auzea rugăciunea lui lisus.

Creştea grămada de pământ. Cei ce săpau se afundau tot mai mult. în curte era frig, însă tuturor le era cald. Munca se încinse din ce în ce mai tare. Este prea cald. Săpăm pe rând. Şi iată aud: „aveţi grijă!” Alerg cu găleata în mână spre mormânt. Sub un strat subţire de pământ se întrevede o parte din capacul sicriului. Lucrările au fost continuate de oaspeţii care au venit de Ia patriarhie. Au lucrat individual. Noi trebuia să cărăm doar pământul cu găleţile. Ritmul săpăturilor scăzuse simţitor. însă nu era voie să ne grăbim. Darul fără de preţ al lui Dumnezeu - sicriul cu moaştele - cerea o atenţie deosebită. Şi ca răsplată - prima minune! Sicriul a stat în pământ mai mult de 30 de ani şi s-a păstrat. Şi aceasta cu toate că s-a scurs multă apă peste el printr-o gropiţă care era lângă crucea de pe mormânt, pe care au facut-o pelerinii care luau de aici pământ sfinţit. De ce oare s-a păstrat sicriul? Răspunsul este simplu. Harul Iui Dumnezeu se odihnea peste

aceste sfinte moaşte. Apa ajunsese până la rădăcinile copacului şi pământul era îmbibat de apă. La ora cinci dimineaţa sicriul era dezgropat în întregime. S-a luat decizia ca moaştele să fie transportate până-n Lavră în sicriu. Toţi sunt obosiţi, dar bucuroşi. Iar a început să plouă. Cântându-se cântarea „Sfinte Dumnezeule...” sicriul a fost ridicat din mormânt şi pus pe un suport special pregătit dinainte. A fost învelit cu grijă într-o folie de polietilenă. Continuă să se cânte Cântarea întreit Sfântă. Sicriul este adus la maşină. Fraţii duceau în mână moaştele sfântului Amfilohie. Au fost încărcate cu bine. A început o ploaie torenţială de primăvară». Prima înconjurare a Lavrei s-a făcut cu maşina pe data de 16 aprilie 2002, în jurul orei 6 dimineaţa.

Dumnezeule, îţi mulţumesc pentru mila Ta. Preacuvioase părinte Amfilohie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ieromonahul Nicanor

...în sfârşit a venit momentul în care se va oficia slujba proslăvirii. înalt Preasfinţitul Vladimir, Mitropolitul Kievului şi a toată Ucraina, Arhimandritul Sfintei Lavre a Poceaevului se pregătesc pentru slujbă, iar cei adunaţi în altar se simt emoţionaţi. Este de la sine înţeles: un astfel de eveniment ca proslăvirea celor bineplăcuţi lui Dumnezeu, nu se întâmplă în fiecare zi. Racla cu sfintele moaşte se află în muntele Poceaevului. Slujitorii Bisericii, care au venit să se închine, doreau să se atingă de raclă.

A început Dumnezeiasca Liturghie... A venit momentul Intrării Mici. Mulţi preoţi s-au îndreptat spre raclă stăruind să participe la aducerea lor în mijlocul bisericii Adormirii Maicii Domnului. Cei ce se rugau erau îngrijo

raţi duhovniceşte. S-a făcut o linişte adâncă. Mitropolitul Cernăuţilor şi Bucovinei, Onufrie, a citit hotărârea Sfântului Sinod, iar după aceea mitropolitul Nifont al Volâniei şi al Luţkului a citit credincioşilor o scurtă istorisire a vieţii Preacuviosului.

Au început să cânte „Mărimu-te” şi, parcă s-a deschis o uşă nevăzută şi harul lui Dumnezeu i-a umbrit pe toţi. Oamenii posedaţi de duhuri necurate au strigat cu un strigăt înfricoşător, aşa încât cu greu se mai auzeau cântările corului şi ecfonisele spuse de preoţi. în scurt timp demonizaţii s-au liniştit. Sfânta Liturghie a continuat după rânduiala obişnuită. După slujbă, mii de rugători şi pelerini s-au îgrămădit lângă gărduţ dorind să se atingă de moaştele noului bineplăcut al lui Dumnezeu.

Şi cerul se arăta strălucind cu lumina ce lumina de la această slujbă. Pe bolta cerului au apărut trei cruci, ca şi cum o mână nevăzută le-ar fi desenat cu alb pe fondul albastru al cerului. Două au dispărut peste puţin timp, iar a treia încă mult timp i-a uimit pe credincioşi. Mulţi încercau să fotografieze acest semn ceresc şi să-şi facă o amintire...

S. Starcevoi, profesor la Seminarul
Teologic de la Poceaev

în viaţă fiecare îşi are războiul său, şi fiecare termină acest război în mod diferit: cine biruitor, cine învins. însă biruitori, potrivit Sfinţilor Părinţi, putem deveni doar împreună cu Hristos. Schiigumenul Amfilohie - mare tămăduitor al pământului Volâniei - era unul dintre aceşti biruitori. întreaga lui viaţă pământească a fost o luptă nemiloasă cu lumea păcătoasă şi ispititoare, această împotri

vire faţă de rău, faţă de neadevăr, faţă de slăbiciunile omeneşti, luptă pentru curăţia trupului şi a sufletului, pentru păstrarea credinţei adevărate. El a rezistat cu demnitate şi a trecut această cale pământească având ca arme duhovniceşti: crucea şi rugăciunea, lăsând în inimile oamenilor care l-au cunoscut o parte din dragostea şi bunătatea lui, s-a întors în patria cerească ca biruitor. Fiecare din cei ce i-au cerut ajutorul sau sfatul îşi aminteşte de acea faţă plină de bunătate în care se ascundea acea putere de a privi clar în sufletul fiecăruia. Tot aşa se uită la noi prin icoane având un nimb sfânt în jurul capului. Se uită la noi şi ne izbăveşte. Ne păzeşte şi sufletul şi trupul.

Rugăciune
către Cuviosul Amfilohie

O, Preacuvioase Părinte Amfilohie. Tu, fiind luminat de cunoştinţa slavei Dumnezeieşti, în faptele credinţei întărit prin puterea lui Dumnezeu, iar nu prin înţelepciunea cea omenească, având nădejde în singurul Dumnezeu, nu în zadar te-ai trudit în lumea aceasta vicleană şi desfrânată, şi ai dobândit aici roada duhului: dragoste, bucurie, pace, viaţă îndelungată, înfrânare şi prin acestea ai dobândit aici adevăratul har al lui Dumnezeu, dar şi harul credinţei, al dragostei celei jertfelnice, care poate toate, toate le rabdă, toate le crede, nu caută ale sale, ci caută folosul celuilalt şi nu se sfârşeşte niciodată, trece mai presus de ceruri şi se sălăşluieşte în locaşurile Dătătorului de dragoste, ale însuşi Preaînaltului Dumnezeu. Pe Acela, tu, asemenea apostolilor L-ai proslăvit şi L-ai mărturisit fără frică prin minunile tămăduirilor şi ale dragostei faţă de străini, şi te-ai arătat păstor bun, punându-ţi sufletul pentru oi, fiind lumină turmei tale, mântuind oile cuvântătoare cele rătăcite, care s-au aruncat în robia stricăciunii, ară- tându-le locaş al harului, i-ai înnoit duhovniceşte, întărin- du-i în neputinţele lor, slobozindu-i de păcatele de moarte şi aducându-i la cunoştinţa Adevărului, care este însuşi Dumnezeul nostru lisus Hristos, Cel Care s-a răstignit cu trupul pentru păcatele oamenilor, deschizând prin aceasta

intrarea în împărăţia Cerurilor, unde petreci cu toţi drepţii şi mucenicii acum cântând preacinstitul nume al Preasfintei Treimi şi îi aduci laudă şi mulţumire Preacuratei Fecioare Maria împreună Arhanghelii şi cu îngerii şi cu toţi sfinţii. Te rugăm pe tine, Măritule Ales al Domnului, fii nouă mijlocitor şi rugător tare înaintea Domnului pentru mântuirea noastră, a păcătoşilor, de văzuţii şi nevăzuţii vrăjmaşi, de năvălirea altor neamuri asupra noastră şi de războiul cel dintre noi, ca întăriţi fiind prin rugăciunile tale cele atotputernice înaintea lui Dumnezeu, să putem cu tărie să luptăm împotriva duşmanilor mântuirii noastre şi aşa urmându-te pe tine să ne arătăm biruitori asupra vrăjmaşilor, care luptă pentru a dărâma puterea credinţei celei adevărate a Sfintei Ortodoxii, pe care tu ai înălţat-o şi ai mărturisit-o cu glas tare toată viaţa ta, şi pentru aceasta te-ai arătat încununat de Dumnezeu cu cunună negrăită, strălucind acum în împărăţia lui Cerurilor înaintea Tronului împăratului Celui Atotţiitor, Căruia i se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună cu Tatăl şi cu Duhul în vecii vecilor. Amin!

Troparul Preacuviosului Amfilohie

Nevoitorule al Volâniei ortodoxe şi locuitorule vrednic al mănăstirii Poceaevului, tămăduitor preaminunat al lumii ortodoxe te-a arătat pe tine Hristos Dumnezeul nostru Bisericii Ortodoxe, preacuvioase părinte Amfilohie, Aceluia roagă-te cu stăruinţă ca să ne izbăvească de năvălirile potrivnicilor şi să mântuiască sufletele noastre.

Condac, glas 3

Ca un apărător al credinţei Ortodoxe şi învăţător al vieţii celei curate, în boli şi scârbe grabnic ajutor şi apărare arăţi, înaintea Domnului stând în rugăciuni, preacuvioase Amfîlohie, pentru aceasta îţi cântăm: păzeşte locaşul acesta şi pe cei ce se roagă împreună cu noi, şi scapă-ne cu rugăciunile tale, fericite părinte.

Tropar, glas 4

Inflăcăratule rugător pentru oamenii cei ce sunt în necazuri, prin post, prin lupta cu patimile, privej^heri în rugăciuni, prin faptele milostivirii dragostea împărătesei Cerului ţi-ai atras. Ai fost aici stâlp neclintit al credinţei, şi sfeşnic luminat al Ortodoxiei, celor deznădăjduiţi grabnic izbăvitor şi tămăduitor fără de arginţi, izgonitor neînfricat al cetelor de demoni, bineplăcând lui Hristos Dumnezeu şi tuturor sfinţilor aici, trei nume ai purtat în cinstea Sfintei Treimi: lacov, losif şi părintele Amfîlohie, roa- gă-L pe Atotmilostivul Dumnezeu ca să curăţească inimile noastre de stricăciunea păcatului şi pentru rugăciunile Tale să mântuiască sufletele noastre.

Condac, glas 8

Iubind pe Dumnezeu Cel în Sfânta Treime închinat, pe Maica Domnului şi pe toţi sfinţii din tinereţe te-ai arătat râvnitor al celor dumnezeieşti, plăcând acelora prin calea monahismului pe care ai urmat-o, a preoţiei, ajungând ieroschimonah, ai împodobit mănăstirea Poceaevului prin rugăciunile tale şi prin cei patruzeci de ani pe care i-ai petrecut acolo. Pe creştinii ultimelor vremuri pururea îi întă

reai prin cuvintele: *Cu noi este Dumnezeu! Câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi îmbrăcat.* Pentru propovăduirea ta cea neînfricată, purtarea cea fără cârteală a Crucii lui Hristos şi prin milostivirea pe care ai arătat-o faţă de aproapele, Hristos te-a îmbogăţit cu darul facerii de minuni, al cunoştinţei şi al vindecărilor. Prin aceste daruri ai slujit Singurului Dumnezeu, nu şi lui Dumnezeu şi lui mamona. Pomeneşte-i preacuvioase părinte Amfilohie înaintea Atotţiitorului pe toţi cei ce săvârşesc sfântă pomenirea ta.

Mărimurile

Mărimu-te pe tine, preacuvioase părinte Amfilohie, şi cinstim sfântă pomenirea ta, cel ce eşti învăţător al monahilor şi cu îngerii împreună-vorbitorule.

Către cititor

n această carte este posibil ca noi să amintim un anumit fapt de două ori, însă am făcut acest lucru C/ doar pentru a sublinia şi mai mult darul lui Dumnezeu pe care l-a avut sfântul Amfilohie. Facem o plecăciune până la pământ tuturor celor ce ne-au trimis amintirile lor şi ne-au ajutat să strângem documente şi fotografii (care actualmente sunt unicat) despre acest ascet tămăduitor - preacuviosul Amfilohie, pentru a-1 pomeni în rugăciuni, datorită cărui fapt noi am şi avut posibilitatea de a-i tipări viaţa.

Cuprins

DIFUZARE:
S.C. Supergraph S.R.L.
Slr. Biserica Alexe nr. 24, sector 4,
040269, Bucureşti
Tel-, fax 021-336.79.13
e-mail: sophia@fx.ro
www.sophia.ro